O MÎNTUIRE
Aşa DE MARE
F.B.Hole
Traducere după „Un si grand salut" - Bucureşti 1991 -

INTRODUCERE

1992 by GUTE BOTSCHAFT VERLAG
(GBV) P.O.B. 80
D - 6340 Dillenburg 2
Germany

Biblia înfăţişează o „mîntuire aşa de mare, care după ce a fost vestită întîi de Domnul ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri şi felurite minuni şi cu darurile Duhului Sfînt, împărţite după voia Sa" (Evrei 2.3-4).

Credincioşii care se bucură de o „mîntuire aşa de mare" cunosc, în adevăr, în mod practic ceva din valoarea ei. Totuşi, numai printr-un studiu atent al Cuvîntului lui Dumnezeu putem să-i întrezărim adevărata măreţie. Scopul acestei broşuri este de a prezenta învăţătura Cuvîntului despre mîntuirea privită în aspectul ei individual, binefacerile colective legate de mîntuire fiind atinse doar în treacăt.

Mîntuirea are o sferă foarte mare de cuprindere. Ea conţine toate binecuvîntările pe care le

aduce Evanghelia, nu numai iertarea păcatelor, dar în aceeaşi măsură toate gîndurile de dragoste ale lui Dumnezeu faţă de copiii Săi şi spre slava Domnului Isus. Aceste binecuvântări trebuie aprofundate una cîte una. De aceea fiecare dintre capitolele următoare va prezenta un anumit aspect particular al mîntuirii, pentru a permite o mai bună înţelegere. La fel cum diferitele părţi ale unei clădiri nu pot fi văzute simultan, ne este imposibil să prindem în întregime şi dintr-o singură privire întreg planul divin în ansamblu. Trebuie să ne mulţumim să considerăm elementele rînd pe rînd. Oricum, studiul detaliat al mîntuirii ne va aduce de fiecare dată bucurie şi un progres spiritual.

După acest studiu detaliat vom putea vedea mai bine ansamblul binecuvîntărilor pe care Dumnezeu ni le-a rezervat. Astfel vom fi păziţi într-un echilibru sănătos, în care nu vom accentua un aspect în detrimentul altuia. Trebuie să distingem diferitele adevăruri fără a le separa, căci ele sînt toate legate între ele.

Fie ca această broşură să ne ajute să creştem în cunoaşterea mîntuirii şi a Autorului ei. Astfel inimile noastre vor fi tot mai mult înclinate spre mulţumire şi laudă pentru Dumnezeu.

N.T. Pentru referirile la textul biblic, a se vedea şi traducerea J.N.Darby în limba franceză.

CAPITOLUL 1

IERTAREA

Ce bucurie să fii iertat! Un copil încearcă de foarte tînăr această bucurie, atunci cînd conştiinţa sa se trezeşte. în acelaşi mod, nevoia iertării' din partea lui Dumnezeu, rezultînd din sentimentul de vinovăţie înaintea Lui, este adesea primul semn că Duhul a început să lucreze în inima unui om.

Sperăm că cititorul nostru are siguranţa acestei iertări prin credinţa în Domnul Isus Hris-tos. Textul care urmează este scris pentru a-1 întări în această privinţă şi pentru a-i permite apoi să se bucure din plin de această iertare care este o binecuvîntare fundamentală a Evangheliei.

Toţi sînt vinovaţi înaintea lui Dumnezeu

Să ascultăm mai întîi ce spune Epistola către Romani în privinţa iertării păcatelor, primele principii ale mîntuirii fiind expuse în această Epistolă.

După ce în introducere se arată că Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede" (Romani 1.16), apostolul Pavel începe expunerea sa doctrinară vorbind de „mînia lui Dumnezeu" şi de vinovăţia oamenilor.

Totuşi sînt mulţi cei care nu vor să recunoască propria vină. Ei încearcă să năruie fundamentul pe care se bazează responsabilitatea lor înaintea lui Dumnezeu. Pe de o parte ei scot în

evidenţă o pretinsă bunătate naturală a omului, care ar conduce omenirea la un progres moral continuu şi, pe de altă parte, resping toate normele acceptate în privinţa binelui şi răului. Pentru aceşti gînditori, binele şi răul ar fi aspecte doar relative, din moment ce au fost în trecut determinate (definite) de către persoane autoritare, iar astăzi sînt determinate prin sondaje de opinie. După ei, gîndirea umană rămîne singurul arbitru în aceste privinţe. De aceea, unica vină pe care o recunosc este nerespectarea uzanţelor şi a legilor în vigoare într-o anumită ţară şi într-o perioadă anume sau altfel spus, o
vină în faţa semenilor şi a societăţii în general.
Acest fel de a vedea lucrurile neglijează un aspect esenţial: omul nu este deplin independent şi va trebui să dea socoteală în faţa Creatorului său. Tocmai de aceea mînia lui Dumnezeu se manifestă împotriva oricărei impietăţi - faptul de a trăi fără Dumnezeu - şi împotriva oricărei nelegiuiri - faptul de a comite ceea ce Dumnezeu dezaprobă. Cuvîntul afirmă că toţi sîntem vinovaţi înaintea Lui, chiar dacă această vinovăţie diferă de la unul la altul.
Epistola către Romani prezintă subiectul împărţind oamenii în trei categorii: mai întîi popoarele idolatre, apoi oamenii care se cred înţelepţi şi în final iudeii.

Vinovăţia popoarelor idolatre

Este nevoie de mult timp pentru a convinge pe un om de păcatul său. De aceea apostolul începe cu descrierea tristei stări de stricăciune a popoarelor păgîne (Romani 1.18-32). Cuvîntul îi numeşte vinovaţi, „aşa că nu se pot dezvinovăţi", pentru că n-au păstrat în cunoştinţa lor pe Dumnezeul suprem care a fost descoperit de la început tuturor neamurilor. Ei nu au dat slavă Creatorului lor şi nu I-au mulţumit pentru bunătatea Sa. Şi mai rău, au slujit şi s-au închinat făpturii în locul Făcătorului. In consecinţă, au căzut într-o înspăimîntătoare degradare morală, ruinîndu-şi sufletul şi trupul. Apostolul nu caută să le stabilească vinovăţia, ci se limitează la a enumera aspectele sticăciunii lor, ceea ce este suficient pentru a înţelege că mînia lui Dumnezeu este asupra lor.

Vinovăţia oamenilor cu pretenţii de înţelepciune

După ce a prezentat cazul popoarelor aparent cele mai îndepărtate de Dumnezeu, Epistola către Romani tratează categoria oamenilor care constituiau atunci o elită, toţi aceia care se considerau îndreptăţiţi să-i judece pe ceilalţi (Romani 2.1-16). Putea fi vorba atît de moralişti, cît şi de grecii iniţiaţi în filozofie. Apostolul li se adresează în aceşti termeni: „omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul". Şi ei sînt în imposibilitatea de a se dezvinovăţi, căci sub hainele frumoase ale învăţăturii morale şi ale gîndirii filozofice se ascund moravuri dintre cele mai murdare. Totuşi, este necesar un discurs bine construit pentru a-i convinge de păcat. Din expunerea apostolului, trei fapte arată imposibilitatea sustragerii din faţa judecăţii lui Dumnezeu. Mai întîi, această judecată este potrivită cu adevărul. Aceşti oameni care îi condamnă pe ceilalţi se ridică mai presus de semenii lor, dar nu-L pot înşela pe Dumnezeu,

pentru că judecata Lui este în conformitate cu adevărul absolut. Dumnezeu nu Se opreşte la aparenţe, ci consideră adevărata stare morală a fiecăruia şi cunoaşte gîndurile ascunse ale oamenilor.
Apoi judecata Lui este dreaptă: o dreptate absolută şi inflexibilă. Nu vor fi judecate numai greşelile manifestate practic, ci şi gîndurile acestor oameni, împreună cu refuzul lor de a se supune voiei lui Dumnezeu.
în sfîrşit, această judecată este imparţială, căci „înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere faţa omului". El va ţine cont de responsabilitatea fiecăruia. Unii nu vor fi avut decît vocea conştiinţei pentru a-i reţine, în timp ce alţii vor fi beneficiat de o cunoaştere mai largă asupra legii divine.
Toate aceste argumente sînt suficiente pentru a închide gura chiar şi a oamenilor cu un înalt grad de civilizaţie şi de a-i convinge că sînt „vinovaţi înaintea lui Dumnezeu".

Vinovăţia iudeilor

A treia şi ultima categorie distinctă de persoane sînt iudeii (Romani 2.17 - 3.20). Ei posedau o cultură nu numai bogată, avînd greutatea unei lungi perioade istorice, dar mai ales o cultură de origine divină.
Dacă oamenii învăţaţi îşi permiteau să critice popoarele idolatre, cu toate că şi ei practicau

aceleaşi păcate, iudeii, în religiozitatea lor, mergeau şi mai departe; ei se lăudau că au Legea lui Dumnezeu şi dădeau altora învăţăminte cu un duh de superioritate, dar ei nu puneau în practică Legea, astfel că Numele lui Dumnezeu era necinstit din pricina lor.
Pentru a demonstra vinovăţia iudeilor, a-postolul tratează subiecte din scrierile lor. Citatele din Vechiul Testament care prezintă răutatea profundă a naturii umane le sînt aplicate lor, din moment ce „tot ce spune Legea, spune celor ce sînt sub Lege", adică iudeilor.
Aceste acuzaţii decisive ale Legii nu aveau în vedere alte neamuri, civilizate sau nu, ci tocmai pe iudeii plini de ei înşişi, pentru ca şi gura lor să fie închisă şi astfel toată lumea să fie recunoscută „vinovată în faţa lui Dumnezeu".

Vinovăţia omului în vremurile moderne

După ce am văzut cum priveşte apostolul pe toţi oamenii de atunci, trebuie să recunoaştem că vinovăţia omului în vremurile moderne este în legătură cu cele trei cazuri considerate.
Prin anumite aspecte, lăsînd la o parte orice morală, omul modern se regăseşte pe teritoriul popoarelor idolatre. De altfel, caracterele morale

ale acestor popoare seamănă mult cu cele descrise profetic pentru zilele din urmă (2 Timotei 3.1-5). Prin strălucita sa civilizaţie ştiinţifică, omul de astăzi ne face să ne gîndim la grecii care erau intelectualii vremii. Şi în sfârşit, omul modern se apropie de iudei prin cultura sa iudeo-creştină. El este mîndru de un trecut religios dintre cele mai bogate, dar a pierdut forţa evlaviei şi practic a renegat credinţa creştină în ansamblul ei.

Iertarea păcatelor

Vinovăţia omului fiind demonstrată, iertarea devine o necesitate urgentă. Acest aspect este menţionat printre primele îndemnuri date de Domnul după înviere. în Luca 24.45-48, Domnul spune apostolilor că pocăinţa şi iertarea păcatelor trebuie să fie predicate în Numele Lui, tuturor neamurilor. De la întoarcerea sa la Dumnezeu, apostolul Pavel a auzit, într-o viziune cerească, acelaşi îndemn din gura Omului slăvit. Isus Hris-tos îl trimitea spre neamuri, „ca ei să primească iertarea păcatelor" (Faptele Apostolilor 26.18). Cartea Faptelor arată cum au fost executate aceste ordine primite.
în timpul primei predici publice, în ziua Cincizecimii, apostolul Petru anunţă pocăinţa şi iertarea păcatelor mulţimii adunate la Ierusalim (Faptele Apostolilor 2.38). în faţa autorităţilor

religioase, el dă mărturie în ce priveşte iertarea păcatelor (Faptele Apostolilor 5.31). Cînd începe să vestească neamurilor Evanghelia, în faţa lui Corneliu şi a prietenilor săi, el spune că „prin Numele Lui, oricine crede în El primeşte iertarea păcatelor" (Faptele Apostolilor 10.43). Cît despre Pavel, de la prima lui călătorie misionară, el spune: „în El vi se vesteşte iertarea păcatelor" (Faptele Apostolilor 13.38).
In fiecare dintre aceste şase istorisiri prezentate mai sus se găseşte acelaşi cuvînt din limba greacă, care are sensul de iertare. Acest termen poate avea şi un înţeles simplu, de eliberare. Este exact ceea ce îi trebuie unui păcătos, a cărui conştiinţă este încărcată şi care se pocăieşte. Trebuie ca păcatele lui să fie iertate de Acela faţă de care s-a făcut vinovat. Ce fericită eliberare, ce odihnă pentru conştiinţa care se ştie iertată! Iată care este partea fiecărui copil al lui Dumnezeu! Apostolul Ioan spunea: „vă scriu copilaşilor, pentru că păcatele vă sînt iertate prin Numele Lui (sau în Numele Lui)" (1 Ioan 2.12).

Iertare şi îndreptăţire

După cum am văzut în această epistolă către Romani, Duhul Sfînt pronunţă verdictul: „vinovat înaintea lui Dumnezeu". Ne-am fi putut aştepta să găsim imediat după aceea o dezvoltare expli-

cativă a doctrinei iertării. Totuşi, noţiunea de iertare nu se găseşte decît o singură dată în toată Epistola şi este citarea unui verset din Psalmul 32, „ferice de cel cu fărădelegea iertată", care arată fericirea omului căruia Dumnezeu îi acordă îndreptăţirea fără fapte. Aceasta confirmă că, în acest pasaj, îndreptăţirea implică şi conţine iertarea.
Termenul „neprihănire" („dreptate", justificare"), atît de frecvent folosit în Epistola către Romani, are deci o valoare deplină şi răspunde vinovăţiei generale demonstrate la începutul

E-pistolei. Nu se poate iertare fără îndreptăţire şi nici invers. Totuşi, în timp ce iertarea are mai mult un caracter negativ, - ni se descarcă vina păcatelor noastre - îndreptăţirea este pozitivă: primim neprihănirea.

Fundamentul iertării

Un om neliniştit în privinţa păcatelor sale nu va putea găsi odihnă fără să vadă clar care este temelia iertării. Pot fi cîteva gînduri vagi cu privire la mila, la bunătatea lui Dumnezeu şi la dorinţa Sa de a-i primi pe păcătoşi, dar trebuie de asemenea să se ştie că iertarea are o bază divină. Hristos a murit pentru a purta păcatele celor răscumpăraţi; El a primit pedeapsa completă, deplină. Astfel, Dumnezeu este acum drept cînd

13

primeşte^ ca iertaţi, pe aceia care vin la El prin Hristos. In ceea ce priveşte faptele lor, dreptatea lui Dumnezeu este satisfăcută.

Dumnezeu nu iartă în felul oamenilor. El nu trece cu indulgenţă peste păcate, ci, în dragostea Sa, a trimis pe Fiul Său pentru a fi „ispăşire pentru păcatele noastre" (1 Ioan 4.10). Astfel Dumnezeu poate să fie drept şi să socotească drept pe aceta care crede în Isus (Romani 3.26, 1 Ioan 1.9).

Mulţumiri fie aduse Lui pentru veşnicie!

întrebarea 1

Auzim spunîndu-se uneori că toţi oamenii sînt iertaţi. Acest gînd este corect?

Nu, nu este un gînd conform Scripturii. Faptul că „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neţinîndu-le în seamă păcatele lor" (2 Corinteni 5.19), este cu siguranţă minunat. Totuşi ofertele de har făcute de Dumnezeu cînd Domnul Isus era pe pămînt au fost respinse. în această situaţie apare ca un fapt şi mai minunat că Dumnezeu S-a slujit de moartea şi de învierea lui Hristos pentru a adresa oamenilor vinovaţi un mesaj de iertare (Luca 24.46,47). Astfel, respingerea lui Hristos n-a fost urmată de o declaraţie de război şi de o judecată imediată asupra unei lumi răzvrătite. Ci Dumne-

14

zeu a socotit potrivit să ofere un armistiţiu de lungă durată, în timpul căruia se acordă fiecăruia amnistie. Dacă cineva se smereşte, se pocăieşte şi se întoarce prin credinţă spre Mîntuitorul, primeşte iertarea.

Iertarea este deci în favoarea tuturor oamenilor, dar nu este exactă afirmaţia că toţi oamenii sînt iertaţi.

întrebarea 2

Este adevărat că, atunci cînd un om crede şi se pocăieşte, primeşte iertarea odată şi pentru totdeauna?

Este adevărat, binecuvîntat fie Dumnezeu! în expunerea privind jertfa lui Hristos din cartea Evrei 9.6-10.18, acest fapt este unul dintre cele mai importante. Acest pasaj de importanţă majoră afirmă de şase ori că jertfa lui Hristos este unică şi a fost adusă o singură dată. El afirmă, de asemenea, că cei care se apropie de Dumnezeu pe baza acestei jertfe sînt „făcuţi desăvîrşiţi pentru veşnicie" (Evrei 10.14). Această desăvîrşire este bazată pe unica şi deplina curăţire pe care au obţinut-o cei răscumpăraţi şi în virtutea căreia ei se apropie de Dumnezeu fără să mai aibă „cunoştinţa păcatelor" (Evrei 10.1,2). Noi stăm înaintea lui Dumnezeu într-o stare de iertare veşnică.

15

întrebarea 3

Dacă cel credincios este învăţat că obţine la întoarcerea la Dumnezeu iertarea păcatelor sale trecute, prezente şi viitoare, nu riscă el să alunece spre nepăsare şi păcat?

Vom avea ocazia ca în capitolele următoare să vedem că iertarea este legată de o schimbare de poziţie înaintea lui Dumnezeu: devenim, prin credinţă, copii ai lui Dumnezeu şi sîntem acceptaţi înaintea Lui ca fiind în Hristos. In baza acestei acceptări, păcatele noastre trecute, prezente şi viitoare sînt iertate şi din aceasta rezultă o bucurie adîncă: „ferice de omul căruia Domnul nu-i ţine în seamă fărădelegea..." (Psalmul 32.2; Evrei 10.17,18).

Dacă însă greşelile comise după convertirea noastră nu modifică cu nimic poziţia de copii ai

lui Dumnezeu, ele întrerup comuniunea noastră cu Tatăl şi ne răpesc bucuria. Duhul Sfînt din noi este întristat şi natura divină pe care am primit-o în momentul întoarcerii la Dumnezeu se va găsi cumva refulată, pentru că ei îi este groază de rău.
Va trebui deci să mărturisim degrabă păcatele noastre, pentru a ne bucura din nou de iertarea lui Dumnezeu: „dacă ne mărturisim pă-
16
catele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele" (1 Ioan 1.9). Dar de data aceasta este vorba de iertarea în comuniune, care ne readuce în starea de părtăşie cu Tatăl şi nu de iertarea fundamentală primită la începutul vieţii de credinţă.
17
CAPITOLUL 2
ÎNDREPTĂŢIREA
în harul Său, Dumnezeu ne iartă şi mai mult, ne îndreptăţeşte.
A fi îndreptăţit sau socotit neprihănit înseamnă să fii în afară de orice acuzare. Este contrariul condamnării, la fel cum a fi vinovat este opus iertării.
îndreptăţirea îl eliberează deci pe credincios de orice acuzare şi de orice sentinţă pe care tribunalul divin ar trebui să o pronunţe împotriva lui. Dar aceasta nu este totul: îndreptăţirea nu are numai caracterul negativ al eliberării de condamnare, ci îl îmbogăţeşte pe credincios cu o neprihănire în acelaşi timp pozitivă şi divină.
Am văzut că, la începutul Epistolei către Romani, este expusă sau stabilită vinovăţia omului. Ca o concluzie, versetul 19 din capitolul 3 declară că orice om este vinovat înaintea lui
19
Dumnezeu. Versetul următor constată că Legea nu a adus nici un ajutor. Dimpotrivă, în loc să-1 îndreptăţească pe om, ea îl convige de păcat şi face să vină peste el o condamnare dreaptă. In faţa acestor triste constatări, apostolul Pavel expune, începînd cu versetul 21, slăvită învăţătură despre îndreptăţire.
Dreptatea lui Dumnezeu
Apostolul începe prin a arăta că dreptatea lui Dumnezeu s-a manifestat. Declarîndu-1 pe om vinovat, Dumnezeu a arătat deja dreptatea Sa, care nu poate face nici un compromis cu păcatul. Dar acum, această dreptate este arătată cu şi mai multă putere, prin lucrarea lui Isus Hristos.
Hristos L-a slăvit deplin pe Dumnezeu pe pămînt, în special prin aceea că Şi-a dat viaţa de bunăvoie. El a fost o jertfă plăcută Dumnezeului Său, care a fost nu numai mulţumit prin pedepsirea păcatului, dar şi slăvit. De aceea, Dumnezeu L-a înviat şi L-a aşezat la dreapta Sa. Hristos slăvit este o primă manifestare a dreptăţii divine (Ioan 10.17; 17.4,5; 16.10).
De altă parte, Hristos S-a dat pentru noi. El a suportat condamnarea păcatului (Romani 8.3) şi a ispăşit toate păcatele celor credincioşi. în consecinţă, Dumnezeu este în mod desăvîrşit drept, atunci cînd îndreptăţeşte pe aceia care vin
20
la El prin Isus Hristos (2 Corinteni 5.21).
Astfel, aceste două aspecte ale lucrării lui Hristos, ispăşirea - pentru deplina satisfacere a lui Dumnezeu - şi substituirea credinciosului aflat sub judecată, arată deplin dreptatea lui Dumnezeu.
Această dreptate se va vedea cînd va avea loc judecata şi condamnarea veşnică a oamenilor care au refuzat harul. Ea va fi atunci manifestată public, dar într-o manieră mai puţin profundă decît în ceasul solemn cînd Dumnezeu L-a copleşit cu durere pe propriul Său Fiu, jertfa desăvîrşită, făcut păcat pentru noi. Crucea lui Hristos va rămîne pentru toată veşnicia manifestarea cea mai grandioasă a dreptăţii lui Dumnezeu şi a dragostei Lui nepătrunse (Romani 5.8).
îndreptăţirea prin sînge
Dreptatea lui Dumnezeu manifestată astfel se desfăşoară sau se arată faţă de toţi oamenii. Harul lui Dumnezeu este oferit tuturor. Este unul dintre aspectele sale minunate. El îi face pe toţi oamenii egali, dat fiind că „toţi au păcătuit şi sînt lipsiţi de slava lui Dumnezeu" (Romani 3.23). Totuşi, dacă această dreptate este în favoarea tuturor, ea nu este acordată decît celor

care cred. Ea le este dată ca o haină care să-i acopere în prezenţa lui Dumnezeu. Este îndreptăţirea po-
21
zitivă a celui credincios, care nu numai că este eliberat de orice acuzare, ci este în mod divin îmbrăcat în neprihănire.
Bineînţeles, iubirea lui Dumnezeu este sursa tuturor lucrurilor: noi sîntem îndreptăţiţi prin harul Său (Romani 3.24). Dar mijlocul pentru îndreptăţirea noastră este sîngele lui Hristos, adică moartea Sa. Noi sîntem îndreptăţiţi prin sîngele Său (Romani 5.9; Romani 3.25). Moartea lui Hristos a arătat dreptatea lui Dumnezeu atît în favoarea credincioşilor din Vechiul Testament, cît şi în favoarea noastră înşine, înaintea venirii Domnului, Dumnezeu putea trece cu vederea păcatele pentru că privea dinainte la sacrificiul lui Hristos, ale cărui antetipuri erau toate rânduielile Legii. Astfel, sîngele lui Hristos este singurul mijloc de a îndreptăţi un păcătos. Totuşi, credincioşii din vremea de atunci nu puteau înţelege acest lucru şi nu aveau o deplină siguranţă a mîntuirii.

Asigurarea îndreptăţirii

„Isus, Domnul nostru,... a fost dat din pricina fărădelegilor noastre şi a înviat din pricină că am fost socotiţi neprihăniţi" (Romani 4.25). Este bine să vedem cele două părţi ale acestui verset, pentru a ne bucura de o siguranţă deplină în ce priveşte îndreptăţirea noastră. Pe cruce, Hristos a
22
purtat păcatele noastre şi pedeapsa cuvenită pentru ele, dar dovada eliberării noastre de aceste păcate este stabilită prin învierea Sa. Dacă acest al doilea adevăr nu este cunoscut, nu se poate gusta pacea deplin.
Pentru că Hristos este înviat, eu ştiu că păcatele mele sînt toate ispăşite. Eu mă bucur de o deplină libertate în faţa Judecătorului suprem care, slăvindu-L pe Domnul, a arătat că este mulţumit. Dumnezeu este cel care îndreptăţeşte (Romani 8.33). El a pronunţat sentinţa noastră ca păcătoşi, El ne declară acum în totalitate liberi, îndreptăţirea noastră este completă şi este definitivă. Nimeni nu ne poate condamna.

îndreptăţire prin credinţă

Credinţa este aceea care ne uneşte cu Domnul Isus şi ne face părtaşi la binecuvîntările aduse prin moartea Sa. Este deci necesară credinţa; numai credincioşii sînt îndreptăţiţi. In sensul acesta, noi sîntem „socotiţi neprihăniţi prin credinţă" (Romani 5.1).
Această credinţă înseamnă a primi cu simplitate mîntuirea pe care Dumnezeu ne-o oferă, a-L primi pe Isus Hristos (Ioan 1.12). Este „ascultarea credinţei" (Romani 16.26; Ioan 3.36). Hristos este „urzitorul unei mîntuiri veşnice" rezervată numai „celor ce ascultă de El" (Evrei 5.9).
23

îndreptăţirea vieţii sau neprihănirea care dă viaţă

Pînă acum am văzut îndreptăţirea în raport cu păcatele noastre (faptele comise). Un alt aspect al acestui subiect priveşte neprihănirea care dă viaţa (Romani 5.18), în relaţie cu păcatul, adică cu rădăcina răului din noi.
Prin natură, toţi oamenii sînt descendenţi din Adam, capul unei seminţii păcătoase. Prin har, în virtutea lucrării de la cruce, noi cei credincioşi aparţinem unei seminţii spirituale al cărei cap este Hristos. Uniţi cu El, participăm la natura şi la viaţa Sa. Noi sîntem, din punct de vedere juridic, eliberaţi de orice condamnare în raport cu prima noastră descendenţă şi cu păcatul care este legat de ea.
Expunînd această doctrină a neprihănirii care dă viaţa, apostolul scrie: „Acum nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sînt în Hristos Isus" (Romani 8.1). Binecuvîntat să fie Dumnezeu pentru o astfel de eliberare!

întrebare

Cum se împacă afirmaţia apostolului Pavel: „omul este îndreptăţit prin credinţă, fără faptele Legii" (Romani 3.28), cu cea a apostolului Iacov: „omul este îndreptăţit prin fapte şi nu numai prin
24

credinţă" (Iacov 2.24)?
Este vorba aici de două îndreptăţiri diferite. Apostolul Pavel vorbeşte despre îndreptăţirea noastră înaintea lui Dumnezeu, în timp ce apostolul Iacov tratează îndreptăţirea noastră înaintea oamenilor. Prima este obţinută prin credinţa în lucrarea lui Hristos, a doua prin faptele credinţei, adică conduita noastră, care este consecinţa credinţei noastre.
Să luăm un exemplu: un băiat mic se laudă în faţa prietenilor săi: „eu ştiu să citesc". Cum îşi va justifica el această afirmaţie? Luînd o carte şi citind cu voce tare.
In acelaşi fel, nu este de ajuns să afirmăm că sîntem îndreptăţiţi, trebuie ca faptele noastre să dovedească fraţilor noştri şi lumii că avem în adevăr viaţa lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 3

RĂSCUMPĂRAREA

Evanghelia anunţă iertarea şi îndreptăţirea, dar îl descoperă, de asemenea, pe Dumnezeu ca Răscumpărător.
Dumnezeu doreşte să-1 elibereze pe om de toate formele de robie în care se zbate. Lista acestora este foarte tristă: pasiuni care-1 stăpî-nesc, temeri diverse, în special teama morţii, obligaţii religioase sau lumeşti şi mai presus de toate, stăpînirea pe care o exercită puterea diavolului prin ideologiile şi practicile superstiţioase. Cît de necesară îi este omului eliberarea! In relaţie cu îndreptăţirea, am găsit noţiunea de tribunal divin. De răscumpărare se leagă noţiunea de robie a omului. Forţe vrăjmaşe îl stăpînesc şi-1 fac să piardă acele lucruri pentru care Dumnezeu 1-a rînduit. A fi răscumpărat înseamnă a fi ridicat dintr-o stare tristă din care nu poţi ieşi singur.
27
Răscumpărătorul este acela care ne eliberează şi ne permite să ne bucurăm de binecuvântările divine.

Răscumpărarea **prin biruinţă sau prin** plătirea **unui preţ de răscumpărare (cauţiune)**

Vechiul Testament vorbeşte adesea despre răscumpărare, mai ales în cărţile Exod, Rut şi Isaia. Ea este adesea reprezentată printr-o eliberare care poate fi cîştigată fie printr-o biruinţă, fie printr-o plată. In adevăr, pentru a elibera un prizonier de război, trebuie să învingi mai întîi pe acela care îl ţine închis, în timp ce pentru a elibera un rob, trebuie să plăteşti un preţ de răscumpărare.
Poporul Israel a fost rob în Egipt, pe timpul mai multor generaţii, dar Domnul a spus: „vă voi răscumpăra cu braţ întins şi prin mari judecăţi" (Exodul 6.6). Era vorba de răzbunarea insultelor pe care faraonul Egiptului le adresase poporului. Iar apoi, după ce toate plăgile s-au abătut asupra Egiptului şi după ce armata lui faraon a fost în întregime nimicită, vedem cum Israel cîntă Domnului: „Tu ai condus prin bunătatea Ta pe poporul acesta, pe care l-ai răscumpărat" (Exodul 15.13).
Răscumpărarea prin plătirea unei sume se poate vedea bine în cartea Rut. Elimelec a părăsit

ţara lui Israel pentru pămînturile Moabului, unde au murit el şi fiii săi. în aceste împrejurări, moştenirea lui Elimelec risca să treacă la alţii şi soţia sa împreună cu nora sa Rut puteau ajunge într-o stare de mizerie materială. Un astfel de dezastru a fost evitat din pricină că Boaz, comportîndu-se ca rudă cu drept de răscumpărare, a luat-o pe Rut de soţie şi în acelaşi timp a răscumpărat şi moştenirea.

Răscumpărarea viitoare în Israel

în cartea Isaia, răscumpărarea este prezentată ca un eveniment viitor. Israel este zdrobit de către neamuri, privit ca un „vierme", dar Domnul i Se prezintă ca fiind „Răscumpărătorul,... Sfîntul lui Israel", „Domnul oştirilor", „Puternicul lui Ia-cov" (Isaia 41.14; 47.4 şi 49.26). Pe parcursul mai multor capitole, Domnul vorbeşte de răscumpărare pînă în momentul plasat în viitor, cînd, ieşind biruitor dintre vrăjmaşii Săi nimiciţi, El spune: „ziua răzbunării era în inima Mea şi anul răscumpăraţilor Mei a venit" (Isaia 63.4). Răscumpărarea finală pentru

Israel înseamnă răzbunarea asupra tuturor vrăjmaşilor lor. Dar ea nu va avea loc decît după o încercare severă pentru popor (Luca 21.28).
în acelaşi timp, în mijlocul acestor capitole din Isaia, care vorbesc de răscumpărarea viitoare,
29
găsim o extraordinară profeţie asupra unei răscumpărări de o natură şi mai profundă. Domnul declarase: „aţi fost vînduţi fără preţ şi fără preţ veţi fi răscumpăraţi" (Isaia 52.3). Apare apoi prezentat Preafericitul Slujitor al Domnului, care suferă şi moare pentru popor, dar a Cărui jertfă este o jertfă pentru păcat. „Răscumpărătorul va veni din Sion către cei... care se întorc din răzvrătirea lor" (Isaia 59.20), dar aceasta nu se va realiza decît după ce mai înainte îi va fi răscumpărat fără bani, ca „rod al muncii sufletului Său". In adevăr, răscumpărarea prin putere este bazată pe dragostea de la cruce. Acest lucru era ilustrat de jertfirea mielului pascal care a precedat izbăvirea din Egipt (Exodul 12; 1 Petru 1.18-20). Aceste diferite aspecte ale răscumpărării sînt dezvoltate în Noul Testament.

Temelia răscumpărării

Omul este rob al păcatului, „vîndut păcatului" (Romani 7.14; Ioan 8.34). Este punctul fundamental care face necesară răscumpărarea sa.
Dacă începutul Epistolei către Romani vorbeşte mai ales de condamnarea noastră înaintea lui Dumnezeu, el conţine de asemenea gîndul robiei noastre faţă de păcat, cînd apostolul spune că iudeii, ca şi grecii, sînt „sub păcat" (Romani 3.9). A fi sub păcat înseamnă a-i fi aservit, a fi sub
30
puterea lui. Mai departe, răscumpărarea este menţionată în legătură cu îndreptăţirea: „îndreptăţiţi ... prin răscumpărarea care este în Isus Hristos" (Romani 3.24). în adevăr, o singură lucrare este la baza tuturor binecuvântărilor noastre.
Hristos a purtat pedeapsa păcatelor noastre, mînia lui Dumnezeu s-a consumat în privinţa acestora, noi sîntem deci îndreptăţiţi. Pe de altă parte, Hristos Şi-a dat viaţa ca răscumpărare pentru noi (Matei 20.28; 1 Timotei 2.6), El a plătit pentru păcatele noastre, iar noi sîntem deci răscumpăraţii Săi.
Pentru păcatele noastre, noi ar fi trebuit să plătim cu viaţa, dar Hristos Şi-a dat-o pe a Lui în locul nostru. Fiind fără păcat, El nu trebuia să treacă prin moarte, dar putea să moară pentru alţii care erau păcătoşi, adică să-Şi dea viaţa ca răscumpărare pentru ei. Aceasta este „răscumpărarea prin sîngele Lui" (Efeseni 1.7), temelia izbăvirilor celor credincioşi. Ea priveşte în acelaşi timp izbăvirea de trista datorie a păcatelor noastre (Tit 2.14), ca şi eliberarea de sub robia păcatului, în sensul de forţă a răului care locuieşte în noi (Romani 8.2,3).

Eliberarea de Lege şi de lume

Lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos este
31
de asemenea prezentată în Epistola către Galateni: „Hristos ne-a răscumpărat de sub blestemul Legii" (Galateni 3.13). Exista un blestem împotriva aceluia care nu respecta sau nu practica Legea. Hristos ne-a răscumpărat din acest blestem, plătind El în locul nostru. El singur a împlinit Legea, dar S-a lăsat pironit pe cruce, „făcîndu-Se blestem pentru noi" (Galateni 3.13). Totuşi ne mai era necesar şi altceva. Nu numai că eram sub blestem, dar mai mult, Legea ne ţinea sub robie. Apostolul Pavel spune, din punctul de vedere al unui iudeu, „eram sub robia învăţăturilor începătoare ale lumii" (Galateni 4.3). Pentru galatenii neiudei, el foloseşte o expresie asemănătoare: „acele învăţături începătoare, slabe şi sărăcăcioase, cărora vreţi să vă supuneţi din nou" (Galateni 4.9). Iudeii, ca şi oamenii dintre neamuri, erau în egală măsură sub robia principiilor lumii. Unii încercau să respecte Legea lui Dumnezeu, alţii o religie idolatră, dar toţi erau sub acelaşi principiu legalist, principiu în întregime din lume, care constă în a obţine prin sine însuşi bunăvoinţa lui Dumnezeu. Hristos ne-a răscumpărat din această robie a Legii, dîn-du-ne în mod gratuit ceea ce noi nu meritam: poziţia de fiu al lui Dumnezeu (Galateni 4.5). Nu mai este nici un efort de făcut, totul este har. în această nouă poziţie, Legea nu mai are putere asupra noastră, căci, împreună cu Hristos, noi 32
sîntem „morţi faţă de Lege" (Galateni 2.19). **Eliberarea de sub puterea Satanei**

Satan este căpetenia acestei lumi. El foloseşte orice mijloace pentru a-1 stăpîni pe om. El face uz de obligaţii religioase, ca şi de obligaţii lumeşti, în spatele cărora se ascunde. A nu lua, a nu gusta, a nu atinge (Coloseni 2.21) sau dimpotrivă, a urma „mersul lumii acesteia" (Efeseni 2.2; Coloseni 2.8), toate aceste obligaţii au aceeaşi sursă în acela care este uzurpatorul nemilos. Pentru a domina mai bine, el se foloseşte şi de sentimentul fricii care locuieşte în inima omului în urma căderii sale, mai ales acea teamă a morţii, care, în timpul întregii vieţi, îl ţine pe om în robie (Evrei 2.15).
Dar Hristos ne-a eliberat de toate aceste forme de robie, pentru că El este biruitorul tuturor forţelor vrăjmaşe. Cînd a fost pe pămînt, a vindecat „pe toţi cei ce erau apăsaţi de diavolul" (Faptele Apostolilor 10.38) şi la cruce, El a triumfat în mod public asupra tuturor puterilor spirituale (Coloseni 2.15). Mai mult, El ne-a eliberat de teama morţii, făcîndu-1 neputincios „pe cel ce avea puterea morţii, adică pe diavolul" (Epistola către Evrei 2.14).

Răscumpărarea trupului nostru

Răscumpărarea obţinută de Hristos are rezultate veşnice (Evrei 9.12), care nu sînt vizibile decît prin credinţă. Satan, cu toate că a fost învins la cruce, domină încă lumea şi creaţia se află tot în „robia stricăciunii" (Romani 8.21). Credinciosul însuşi păstrează încă pe pămînt trupul lui de înjosire, supus bolilor şi morţii; el suspină, aşteptând izbăvirea finală.
Din fericire, Dumnezeu fie lăudat, lucrarea lui Hristos are rezultate complete: va fi o răscumpărare finală, o răscumpărare puternică, care se va împlini atunci cînd Domnul va reveni. Pentru noi, atunci va fi „înfierea", adică „răscumpărarea trupului nostru" (Romani 8.23). Duhul Sfînt ne-a pecetluit deja pentru această „zi a răscumpărării" (Efeseni 4.30) şi ne permite să o anticipăm prin credinţă (Efeseni 1.14).
Orice făptură va profita de această răscumpărare în putere şi se va bucura de „slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu" (Romani 8.21). Va fi apoi şi o eliberare generală a întregului pământ, realizare slăvită a acelei imagini antetip care era „anul de bucurie" în Israel (Levitic 25).
Această răscumpărare în putere ne este prezentată ca o libertate obţinută prin biruinţă, din moment ce se spune: „îi voi răscumpăra din moarte. O, moarte, unde sînt ciumele tale? O, locuinţă

a morţilor, unde îţi este nimicirea ?" (Osea 13.14; 1 Corinteni 15.55). în această zi de fericire, trupurile tuturor sfinţilor vor fi eliberate de legăturile morţii, care este ultimul vrăjmaş. Tot ceea ce Hristos a cumpărat prin moartea Sa va fi smuls de sub dominaţia uzurpatorului; va fi atunci „răscumpărarea lucrurilor cîştigate" (Efeseni 1.14).

Scopul răscumpărării

Oricît de preţioasă este răscumpărarea, ea nu este un scop în sine, ci mai degrabă un mijloc pentru ca Domnul să-Şi poată împlini în noi dragostea Sa.
Dumnezeu voia ca fiii lui Israel să fie în mod deosebit poporul Său, un neam de preoţi care să-L slujească pe pământul pe care li-1 dăduse. Pentru aceasta, El a trebuit să-i răscumpere din Egipt, căci ei nu puteau să-L slujească atît timp cît erau încă robii lui faraon.
în ceea ce ne priveşte, scopul intenţionat este şi mai înalt. Dumnezeu doreşte să-I fim fii, desăvîrşiţi în dragoste, înaintea Lui. Răscumpărarea era necesară ca mijloc pentru a atinge acest scop (Efeseni 1.5-7; Galateni 4.5). Ea mai era necesară şi ca să fim învredniciţi de a avea parte de moştenirea sfinţilor în lumină (Coloseni 1.12). Tatăl caută adoratori şi noi sîntem „o preoţie sfîntă", rînduită să aducă ,jertfe duhovniceşti

plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos" (1 Petru 2.5). Dar înainte de aceasta a trebuit să fim „răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire ... cu sîngele scump al lui Hristos" (1 Petru 1.18,19). Dumnezeu are gînduri bogate în favoarea noastră, dar realizarea lor nu este posibilă decît pe baza răscumpărării. Trebuie mai întîi să fim răscumpăraţi de orice putere vrăjmaşă, pentru ca Dumnezeu să fie liber să-Şi împlinească gîndurile Sale înţelepte, spre binele nostru şi spre slava Sa.

întrebarea 1

Din moment ce există un aspect viitor al răscumpărării, este corect să afirmăm că sîntem răscumpăraţi? N-ar trebui mai degrabă să spunem că sîntem pe cale să fim răscumpăraţi? Scriptura afirmă că „noi avem răscumpărarea rmn sîngele Lui" (Efeseni 1.7; Coloseni 1.14). In consecinţă, noi putem spune cu deplină siguranţă că sîntem răscumpăraţi. Să notăm în acelaşi timp că este vorba de „răscumpărarea prin sîngele Său", iar sub acest aspect, ea aparţine trecutului. Doar răscumpărarea trupului nostru este un aspect viitor.

Oricum, să fim siguri că Dumnezeu nu-Şi va lăsa niciodată lucrarea neterminată. Dumnezeu n-a răscumpărat pe copiii lui Israel prin mielul

pascal, pentru a-i uita mai apoi şi a-i abandona în puterea egiptenilor. Fiecare, chiar şi cel mai mic copil, trebuia să plece; nici o persoană şi nici un obiect nu trebuia să rămînă în urmă. în acelaşi fel, Dumnezeu îşi va duce la capăt lucrarea în favoarea noastră. Toţi aceia care sînt răscumpăraţi prin sîngele scump al lui Hristos vor avea în curînd trupurile transformate, pentru a fi asemenea trupului Domnului. încă nu s-au împlinit toate aceste lucruri, dar putem deja să ne bucurăm că sîntem răscumpăraţi.

întrebarea 2

Cum trebuie să înţelegem expresia întîlnită în Efeseni 1.14: „răscumpărarea posesiunii cîştigate" sau „a bunurilor cîştigate"?

Trebuie mai întîi să facem diferenţa între cîştigare şi răscumpărare. Putem spune că răscumpărarea cuprinde cîştigarea, în timp ce foarte adesea, din nefericire, cîştigarea nu implică răscumpărarea.

Trupurile noastre sînt „cumpărate cu un preţ" (1 Corinteni 6.20). Dar şi falşii învăţători sînt cumpăraţi de către stăpînul pe care îl reneagă (2 Petru 2.1). Hristos, de altfel, a cumpărat lumea pentru comoara pe care o reprezentau credincioşii (Matei 13.44). Prin moartea Sa, Domnul a ob-

ţinut un drept de posesiune asupra tuturor lucrurilor, dar nu toţi oamenii sînt răscumpăraţi. Acum, expresia „răscumpărarea posesiunii cîştigate" are un sens mai restrîns. Este vorba de răscumpărarea „în putere" a ceea ce Domnul a cîştigat, adică a ceea ce se găseşte în beneficiul răscumpărării prin sîngele Său. Ceea ce Domnul a cîştigat prin moartea Sa rămîne să fie eliberat cu putere de sub orice dominaţie a vreunei forţe vrăjmaşe.

Aceasta se poate ilustra prin acel cîmp cumpărat de Ieremia Cleremia 32). Cînd acel pămînt a fost cumpărat, el era într-o stare dezolantă şi se afla în mîna caldeenilor. Trebuia deci să fie eliberat, restaurat, adică să facă obiectul unei răscumpărări, înainte de a fi din nou cultivat de cei pe care Domnul trebuia să-i reabiliteze.

întrebarea 3

Cartea Rut arată că în Israel, numai anumite rude aveau drept de răscumpărare. Are aceasta vreo semnificaţie pentru noi?

în Israel, cumpărarea unui cîmp era o tranzacţie pe care oricine o putea face. Nu era însă acelaşi lucru în cazul răscumpărării unui cîmp, care risca să treacă la o familie străină; trebuia să fii rudă pentru a avea un drept de răscumpărare 38

şi se acorda prioritate rudei celei mai apropiate, într-un fel asemănător, nici un înger nu poate să răscumpere măcar un singur om, iar Domnul Isus, iată, nu a devenit un înger, ci un Om, fiind astfel „ruda" noastră răscumpărătoare. Pentru a împlini răscumpărarea, Dumnezeu a luat un om, „sămînţa lui Avraam" (Evrei 2.14—16). Cît este deci de importantă desăvîrşita umanitate a Domnului nostru! El a fost părtaş „sîngelui şi cărnii", pentru a ne răscumpăra de sub puterea diavolului.

CAPITOLUL 4

ÎMPĂCAREA

A făcut un copil o prostie sau o greşeală? Atunci el este vinovat şi are nevoie de iertare. Departe de căminul său, a ajuns într-o prietenie rea? Atunci el trebuie să fie eliberat,

răscumpărat. Sub aceste triste influenţe s-a dezgustat de casa părintească? Atunci el trebuie împăcat.
în acelaşi fel, dacă iertarea şi îndreptăţirea ne sînt necesare din pricina vinovăţiei noastre, iar răscumpărarea din pricina robiei noastre sub păcat, împăcarea ne este indispensabilă datorită faptului că noi devenisem vrăjmaşi ai lui Dumnezeu. Păcatul ne-a îndepărtat de El, iar noi ne aflam într-o completă indiferenţă în ceea ce îl priveşte sau chiar în opoziţie făţişă. împăcarea răspunde acestei triste stări, aducîndu-ne în prezenţa lui Dumnezeu spre a gusta o pace deplină şi a ne bucura de dragostea Sa. Este una dintre bine-
41
cuvântările cele mai valoroase din Evanghelie. Ea nu este prezentată decît în Noul Testament, în principal în patru texte ale scrierilor apostolului Pavel (Romani 5; 2 Corinteni 5; Coloseni 1 şi Efeseni 2).

Depărtarea de Dumnezeu

Pentru a înţelege împăcarea este necesar mai întîi să vedem clar toată drama depărtării de Dumnezeu. în Coloseni 1.21 aceasta este prezentată în antiteză cu faptul că eram „străini şi vrăjmaşi prin gîndurile noastre". Termenul grec tradus aici prin „străin" putea fi, de asemenea, redat prin „depărtaţi" de Dumnezeu. în Epistola către Efeseni găsim descrisă trista stare a omului firesc, care este profund despărţit de Dumnezeu: el este „străin de viaţa lui Dumnezeu" (Efeseni 4.18; Efeseni 2.2,3). Acestei stări i se raportează aici mai multe noţiuni, ca de exemplu orgoliul, întunericul, ignoranţa, orbirea, voluptatea, necu-răţia. Toate aceste lucruri sînt diametral opuse vieţii dorite de Dumnezeu, pentru că depărtîndu-ne de Dumnezeu, păcatul ne-a despărţit de toate virtuţile care vin din Dumnezeu. Aflaţi în această stare, dorinţele noastre nu se îndreaptă spre Dumnezeu, iar noi nu dorim lumina şi viaţa aduse de prezenţa Sa.
Această îndepărtare s-a produs din momen-42
tul căderii. Comportamentul lui Adam şi al Evei arată lucrul acesta în mod lămurit. De îndată ce glasul Domnului s-a făcut auzit în grădină, ei s-au ascuns, neputînd să suporte prezenţa Sa. Ei au ridicat o barieră de netrecut între Dumnezeu şi ei, pe care Dumnezeu a confirmat-o prin heruvimii şi sabia care trebuiau să păzească drumul spre pomul vieţii.
Această barieră era, de altfel, în ambele sensuri: omului îi era teamă de Dumnezeu, iar Dumnezeul sfînt nu-1 mai putea suporta pe om în prezenţa Sa. Astfel, păcatul a distrus plăcerea pe care Dumnezeu putea s-o găsească în cea mai frumoasă dintre creaturile Sale. Apoi lucrurile s-au agravat şi mai mult, pentru că omul a continuat să-şi arate tendinţa spre păcat, care 1-a aruncat într-o stare de-a dreptul insuportabilă. Atunci „Domnului I-a părut rău că 1-a făcut pe om pe pămînt şi S-a întristat în inima Lui" (Geneza 6.6). înainte de căderea în păcat, omul, asociat cu restul creaţiei, a fost declarat „foarte bun"; acum, Dumnezeu nu mai putea să-1 privească decît cu o adîncă tristeţe.
Epistola către Romani ne expune trista istorie a îndepărtării oamenilor de Dumnezeu. Mai întîi „n-au păstrat pe Dumnezeu în cunoştinţa lor", apoi, pierzîndu-L din cunoştinţă, n-a mai fost „nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu" şi, în final, ei au devenit „vrăjmaşi"
43
pe faţă ai lui Dumnezeu (Romani 1.28; 3.11; 5.10). Ce tristă stare! Omul nu vrea să aibă absolut nici o relaţie cu Dumnezeu, profunda sa natură este vrăjmăşie împotriva Lui (Romani 8.7) şi el este gata să se revolte deschis împotriva Lui şi împotriva Domnului Isus (Psalmul 2).

Nevoia de împăcare

Ruptura era totală între Dumnezeu şi omul păcătos. Cum să restabileşti relaţia? Evanghelia răspunde: „prin împăcare". Dar cine trebuie să fie împăcat? în mod sigur omul, pentru că voinţa sa este opusă lui Dumnezeu. Scriptura nu vorbeşte despre împăcarea lui Dumnezeu, pentru că El este dragoste şi nu Se schimbă. Nimic nu poate opri planul Său de dragoste, nici chiar păcatul omului. Cînd noi îl uram pe Dumnezeu, El ne iubea. Dar relaţia era întreruptă. Dumnezeu Şi-a ascuns faţa, pentru că păcatul era un obstacol în manifestarea pozitivă a dragostei Sale.
împăcarea trebuie deci să se manifeste pe două planuri. Mai întîi trebuia o lucrare divină pentru a lua păcatul şi a-I permite lui Dumnezeu, care este sfînt, să-1 primească pe om în

dreptate. Aceasta este baza împăcării. Apoi este necesar ca cel pierdut să se lase de păcat şi să primească o nouă fire, înclinată spre Dumnezeu şi capabilă să răspundă dragostei Lui.
44

Baza împăcării

Dumnezeu a trimis pe Fiul Său printre oameni cu un Duh de împăcare: „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neţinîndu-le în seamă păcatele lor" (2 Corinteni 5.19). Domnul nu aducea judecata, ci iertarea. El nu a reproşat vinovăţia, chiar cînd aceasta era manifestă. El i-a spus femeii adultere, „nu te osîndesc" (Ioan8.11), iar pe cruce S-a rugat pentru călăii Săi: „Tată, iartă-i" (Luca 23.34). Dumnezeu a făcut tot ce era posibil ca omul să revină la El, dar aceasta n-a făcut decît să scoată în evidenţă vrăjmăşia profundă a rasei umane. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său Preaiubit pentru a propune pacea, dar El a fost respins şi crucificat.

Atunci dragostea lui Dumnezeu a triumfat, făcînd din „moartea Fiului Său" (Romani 5.10) baza împăcării. „Pe Cel ce n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim nepri-hănirea lui Dumnezeu în El" (2 Corinteni 5.21). Păcatul fiind judecat, nici un lucru unt nu mai rămîne înaintea lui Dumnezeu. El nu mai simte nici o stare de tristeţe cînd Se gîndeşte la noi, ci dimpotrivă, ne primeşte fericit, în Hristos. în Epistola către Coloseni este precizat faptul că am fost „împăcaţi în trupul Său de carne, prin moartea Sa" (Coloseni 1.21,22; Romani 7.4; Efeseni 2.15; Evrei 10.10,20). Schimbarea noastră de
45

condiţie în raport cu Dumnezeu a fost făcută în trupul Domnului. Prin umanitatea Sa, El S-a putut identifica pe cruce cu poziţia noastră, aceea a lui Adam cel căzut. Astfel, El a purtat despărţirea şi vrăjmăşia noastră faţă de Dumnezeu, suportînd judecata şi apoi Şi-a luat iarăşi viaţa, prin înviere. Acum, tot identificaţi cu El, noi ne găsim în noua Sa poziţie, aceea de Om înviat. Dacă vechea noastră poziţie era dezgustătoare înaintea lui Dumnezeu, nimic nu-I este mai plăcut acum decît noua noastră poziţie, aceea a lui Hristos înviat dintre cei morţi.

Aşa este împăcarea din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Este o lucrare desăvîrşită, absolută. Este lucrarea care introduce noua creaţie (2 Corinteni 5.17). Ca roade ale împăcării, stăm înaintea lui Dumnezeu într-o condiţie de perfectă accepţiune: „ne-a făcut fără prihană în Preaiubitul Lui" (Efeseni 1.6); acceptarea Domnului Isus este şi măsura acceptării noastre. Această măsură se poate înţelege din titlul semnificativ de „Preaiubit".

împăcarea celui credincios

Dumnezeu a făcut tot ce era necesar pentru ca împăcarea noastră să se împlinească pe baza sfinţeniei. Acum trebuie ca o lucrare să aibă loc în fiecare dintre noi, din moment ce eram „străini
46

şi vrăjmaşi în toate gîndurile noastre faţă de Dumnezeu". Este necesară deci o schimbare fundamentală în felul nostru de a privi lucrurile. Inima noastră trebuie să se întoarcă spre Dumnezeu. De aceea, Evanghelia a fost încredinţată apostolilor ca un „Cuvînt al împăcării". Ei îşi împlineau slujba în calitate de „ambasadori ai lui Hristos", rugind cu stăruinţă pe oameni, „împăca-ţi-vă cu Dumnezeu!" (2 Corinteni 5.19,20).

Să notăm bine că sensul de aici nu este al unei împăcări ca o iniţiativă a omului. Aceasta este absolut imposibilă. Lucrarea împăcării este împlinită şi este suficient să crezi în Evanghelie spre a fi beneficiarul ei. Abia atunci împăcarea devine eficace în privinţa noastră şi se poate spune: „am primit acum împăcarea" (Romani 5.11). Noi sîntem într-o nouă poziţie şi gîndurile noastre faţă de Dumnezeu sînt în întregime schimbate. Vrăjmăşia care înainte ne umplea inimile este dată la o parte şi ne bucurăm în Dumnezeu. El este motivul nostru de bucurie şi de slavă (Romani 5.11).

Pentru a ne aduce fericiţi în prezenţa Sa, Dumnezeu n-a îmbunătăţit starea noastră firească, ci ne-a dat o altă natură, asemănătoare cu a Lui în curăţie şi în dragoste. „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Şi toate sînt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El însuşi
47

prin Hristos" (2 Corinteni 5.17,18). Este începutul unei zile noi; Dumnezeu poate acum să-Şi

plece privirile cu plăcere asupra noastră, iar noi putem să ne ridicăm privirile cu dragoste spre El. Nu numai că ne găsim într-o stare de neprihănire înaintea lui Dumnezeu şi liberi pentru a-I sluji, răscumpăraţi, dar mai mult, inimile noastre sînt făcute în stare să-L iubească. Fiind împăcaţi, noi intrăm deplin în bogăţiile bunăvoinţei Sale. Este introducerea în binecuvîntarea cea mai înaltă. Este împlinirea gîndurilor Sale de dragoste, care n-au fost niciodată schimbate, nici chiar din pricina păcatului.

împăcarea tuturor lucrurilor

La începutul Epistolei către Coloseni se desfăşoară, în cîteva cuvinte, frumuseţea desăvîrşită a Persoanei Domnului şi măreţia lucrării Sale: „căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El şi să împace totul cu Sine prin El" (Coloseni 1.19,20). împăcarea despre care se vorbeşte aici are un înţeles foarte larg; ea include în mod cert pe aceea a credincioşilor, dar este mult mai amplă şi rezultatele ei sînt încă viitoare.

împăcarea tuturor lucrurilor priveşte „lucrurile care sînt pe pămînt" şi cele „care sînt în ceruri". Cele „de sub pămînt" (sau „din infern") (Filipeni 2.10), care-şi vor pleca genunchiul în

faţa Numelui Domnului Isus Hristos, nu sînt menţionate aici. Vine momentul cînd tot ce este rău va fi aruncat în locul de judecată veşnică, unde va rămîne sub mînia lui Dumnezeu, fără vreo posibilă împăcare. Dimpotrivă, toate lucrurile din cer şi de pe pămînt vor fi curăţite şi împăcate. Toate lucrurile au fost create pentru Hristos (Coloseni 1.16); ele îşi vor găsi atunci locul potrivit în raport cu El. Ele vor fi în ordinea dorită de Dumnezeu, ele vor fi plăcerea Lui şi-şi vor găsi

plăcerea în El.

Această împăcare este necesară oriunde păcatul a introdus şi a produs vreo murdărie sau vreo dezordine. Vedem aceste lucruri pe pămînt, unde totul este dezorganizat din punct de vedere moral şi, vorbind în mod general, omul este poluat; dar acest lucru este de asemenea adevărat în anumite sfere cereşti, din pricina căderii unor fiinţe angelice. Sîngele crucii lui Hristos, care aduce deja împăcarea credincioşilor, este baza pe care se va împlini împăcarea tuturor lucrurilor. Ce mare slavă pentru Hristos, ce slăvite rezultate ale suferinţelor prin care a trecut!

întrebare

Apostolul Pavel explică cum lăsarea de o parte a iudeilor înseamnă „împăcarea lumii" (Romani 11.15). Ce semnifică această expresie?

Apostolul expune căile lui Dumnezeu faţă de Israel, arătînd cum poporul acesta a fost pus deoparte în timpul perioadei harului, pentru ca Evanghelia să poată ajunge la neamuri. înainte de această perioadă, sub Lege, Dumnezeu limita raporturile şi bunăvoinţa Sa numai la Israel. Neamurile rămîneau în întunericul pe care l-au ales de la început (Romani 1.21). Ele se aflau într-o stare de depărtare de Dumnezeu, neavînd relaţii stabilite cu El.

In urma venirii lui Hnstos şi a respingerii Sale de către Israel, s-a produs o mare schimbare; Israel a fost coborît din poziţia lui de popor privilegiat, iar Evanghelia harului a fost vestită tuturor neamurilor: lepădarea lui Israel a fost împăcarea lumii. Pînă atunci Dumnezeu Se ocupa de Israel şi lăsa neamurile în orbirea lor. Acum totul este invers: Dumnezeu Se întoarce spre neamuri, o relaţie fiind posibilă din nou pe o bază nouă.

Apostolul Pavel spune: „mîntuirea lui Dumnezeu a fost trimisă neamurilor; şi ele o vor asculta" (Fapte 28.28). Această împăcare a lumii este dispensaţională, ceea ce înseamnă că ea priveşte relaţiile dintre om şi Dumnezeu ca specifice unei epoci date. Cînd Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu ca dar, El avea în vedere întreaga lume. Iată de ce în momentul de faţă mîntuirea este pentru toate popoarele, fără deosebire.

CAPITOLUL 5

MÎNTUIREA

„Ce să fac ca să fiu mîntuit?" (Faptele Apostolilor 16.30) - este o întrebare fundamentală pentru omul care înţelege dintr-o dată că este pierdut. „A fi salvat" rezumă adesea toată nevoia unui suflet şi, Dumnezeu fie binecuvîntat, tot ceea ce Evanghelia îi oferă. Mîntuirea

are un sens foarte larg; ea implică în acelaşi timp iertarea, îndreptăţirea, răscumpărarea şi împăcarea. De aceea Cuvîntul lui Dumnezeu vorbeşte de „o mîntuire aşa de mare" (Evrei 2.3). Această expresie reuneşte diferitele aspecte ale puternicei intervenţii a lui Dumnezeu în favoarea omului. Din acest motiv ea a fost aleasă ca titlu al acestei
cărţi.
Domnul a început să vestească această mîn tuire minunată, apoi ucenicii au confirmat mesajul, Dumnezeu însuşi dînd mărturie împreună cu

ei, prin diferitele minuni ale Duhului Sfînt (Epistola către Evrei 2.3,4). Evanghelia a ajuns apoi pînă la noi, la neamuri şi apostolul Pavel a numit-o „Evanghelia mîntuirii voastre" (Efeseni 1.13) sau „Cuvîntul acestei mîntuiri" (Faptele Apostolilor 13.26).

Mîntuirea sau izbăvirea oferită celor care pier

„Doamne, scapă-ne! Pierim" (Matei 8.25). Acest strigăt de deznădejde al ucenicilor în mijlocul furtunii arată bine că mîntuirea este un răspuns la starea de pierzare, lucru care este confirmat şi de multe alte texte. In 1 Corinteni 1.18, contrastul apare clar între „cei ce sînt pe calea pierzării" şi „noi, care sîntem pe calea mîntuirii". Mai departe, apostolul Pavel îi împarte pe oameni în „cei care sînt mîntuiţi" şi „cei care pier" sau „merg spre pierzare" (2 Corinteni 2.15). Mesajul Evangheliei afirmă că „Fiul omului a venit să caute şi să mîntuiască ce era pierdut" (Luca 19.10).
Fiind vinovaţi, avem nevoie de iertare, fiind condamnaţi, ne trebuie îndreptăţirea. Fiind robi, trebuie să fim răscumpăraţi, fiind vrăjmaşi, trebuie să fim împăcaţi şi în sfîrşit, dacă sîntem pierduţi, avem nevoie de mîntuire.
Totuşi, a fi pierdut înseamnă în acelaşi timp 52
a fi vinovat, condamnat, rob şi vrăjmaş. Mîntuirea răspunde la toate aceste stări, într-o manieră generală. Cînd Cuvîntul vorbeşte de mîntuire, nu se referă la un aspect particular, ci la o noţiune cu semantică foarte bogată. Astfel vom vedea că mîntuirea lui Dumnezeu este eliberarea de orice pericol care ar putea să ne ameninţe în prezent
sau în viitor.
Dacă Dumnezeu ne mîntuieşte astfel, El o face numai prin dragoste şi prin har (Efeseni 2.5), spre a ne introduce în cele mai mari binecuvîntări. Totuşi, cea mai mare parte dintre textele

care vorbesc despre mîntuire prezintă aceasta în raport cu lucrurile de care am fost eliberaţi. Cînd este vorba de a cunoaşte lucrurile spre care sîntem conduşi, Scriptura foloseşte termenul de „chemare". Dumnezeu ne-a salvat dintr-o stare detestabilă şi ne-a chemat spre o stare fericită (2 Timotei 1.9). Deci mîntuirea trebuie mai degrabă pusă în legătură cu pericolele care ne ameninţă, decît cu binecuvîntările la care ea ne permite accesul.

Mîntuirea în Vechiul Testament

Mîntuirea este menţionată foarte frecvent în istoria poporului Israel. Este vorba aproape întotdeauna de o mîntuire sau de o izbăvire de vrăjmaşi, aşa cum spune Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, „Domnul Dumnezeul lui Israel a

cercetat şi a mîntuit pe poporul Său şi a ridicat... o mîntuire de vrăjmaşii noştri şi din mîna tuturor celor care ne urăsc" (Luca 1.68-71).

în Vechiul Testament, descoperirea sau revelaţia divină era încă parţială. Relaţiile cu Dumnezeu priveau în primul rînd lucrurile materiale. Păcatul era văzut mai ales prin consecinţele lui pe pămînt, din punctul de vedere al dreptei cîrmuiri a lui Dumnezeu. Cînd Israel păcătuia, Domnul îl dădea în mîna vrăjmaşilor săi, iar cînd Israel se pocăia, El îl salva, dîndu-i biruinţa (Neemia 9.27).

In acelaşi fel, bolile, foametea şi animalele sălbatice erau trimise ca o disciplină pentru Israel. Şi în aceste cazuri, Domnul era Mîntuitorul sau Izbăvitorul lor, imediat ce condiţia lor morală permitea aceasta.

în acelaşi timp însă, în profeţii, noţiunea de mîntuire se ridică deasupra cadrului legal al lui Israel. Isaia îl anunţă pe Mesia, Căruia Domnul îi spune: „Te voi face, de asemenea, Lumina neamurilor, ca să duci mîntuirea Mea pînă la marginile pămîntului" (Isaia 49.6). Acesta este deja mesajul Evangheliei. Mîntuirea are, într-adevăr, o mare sferă de cuprindere, dar cu toate acestea, ea vine din unica Persoană a lui Isus Hristos. El însuşi este această mîntuire a Domnului despre care vorbeşte Isaia, „Urzitorul unei mîntuiri veşnice" (Evrei 5.9), „Mîntuitorul lumii" (loan 4.42), 54

„Mîntuirea lui Dumnezeu" (Luca 2.30 şi Faptele Apostolilor 28.28); în aceste versete termenul „mîntuire" semnifică mai degrabă „ceea ce salvează" sau „ceea ce izbăveşte".

Mîntuirea iniţială

Dat fiind faptul că păcatul se găseşte la rădăcina tuturor pericolelor care ne ameninţă, Noul Testament începe în mod voit prin prezentarea mîntuirii în relaţie cu păcatele. De la primul capitol din Matei se vorbeşte despre Domnul Isus ca Cel care va „mîntui pe poporul Său de păcatele sale" (Matei 1.21). Aceasta situează problema la un nivel cu mult mai înalt decît acela al izbăvirilor temporare. Este necesar să considerăm consecinţele veşnice ale păcatului, să ştim care este judecata lui Dumnezeu pronunţată asupra oricărui om păcătos şi pedeapsa adusă de mînia cerului. Noi sîntem salvaţi de această mînie.

Mîntuirea în sensul cel mai adînc este o eliberare de sub mînia lui Dumnezeu, oricare ar fi forma pe care aceasta o ia. „Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede; căci mînia lui Dumnezeu s-a descoperit din cer împotriva oricărei nelegiuiri şi necinstiri a lui Dumnezeu" (Romani 1.16-18). Puţin mai departe citim că sîntem „mîntuiţi prin El de mînia lui Dumnezeu" (Romani 5.9) şi că „Dum-

nezeu nu ne-a rînduit la mînie, ci ca să căpătăm mîntuirea prin Domnul nostru Isus Hristos" (ITesaloniceni 5.9).

Păcatul, de asemenea, ne-a aruncat în tot felul de stări de mizerie, de robii, de vrăjmăşii, dar Domnul ne-a mîntuit de toate acestea, pentru că „şi noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciţi, robiţi de tot felul de pofte şi de plăceri, trăind în răutate şi în pizmă, vrednici să fini urîţi şi urîndu-ne unii pe alţii. Dar ... El ne-a mîntuit" (Tit 3.3-5).

Fie că vom considera vinovăţia noastră înaintea lui Dumnezeu, ca Judecător sau starea deplorabilă în care ne-a condus păcatul, mîntuirea pe care am acceptat-o prin credinţă este un lucru trecut şi împlinit. Cu recunoştinţă putem spune că sîntem mîntuiţi (2 Timotei 1.9). Şi cu toate că este deja un mare privilegiu, mîntuirea are un sens şi mai măreţ.

Mîntuirea de fiecare zi

Ne aflăm într-o lume plină de ispite. în interior carnea îşi cere drepturile, în afară Diavolul ne întinde tot felul de curse. Cîte pericole îl înconjoară pe cel credincios! Avem nevoie de izbăvirea de zi cu zi, practic de o mîntuire continuă. Şi, în mod fericit, Scriptura vorbeşte clar despre această mîntuire prezentă. Domnul Isus

este viu în cer şi ca Mare Preot, „El poate să mîntuiască deplin pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, fiind pururea viu pentru a mijloci pentru ei" (Evrei 7.25).
Mîntuirea prezentă, pe care am putea-o numi mîntuirea alergării creştine, priveşte în mod exclusiv pe cei credincioşi. Cu toate că ea se bazează pe moartea lui Hristos, noi nu o obţinem decît ca o urmare a slujbei Lui preoţeşti exercitate în ceruri, unde El este viu şi activ în favoarea noastră. Noi sîntem „mîntuiţi prin viaţa Sa" (Romani 5.10) şi vom fi astfel pînă la sfîrşitul alergării noastre, pentru că slujba Lui nu încetează, El este Preot „în veac".
Ca să ne putem bucura de această mîntuire practică, avem în Cuvîntul lui Dumnezeu anumite instrucţiuni necesare. Apostolul Pavel îi spune lui Timotei: „Sfintele Scripturi ... pot să-ţi dea înţelepciune, spre mîntuire, prin credinţa care este în Hristos Isus". Apoi adaugă el că Scriptura este „de folos pentru a învăţa, pentru a convinge, pentru a îndrepta, pentru a da pricepere în neprihănire" (2 Timotei 3.15,16; 1 Timotei 4.16).
Aceasta arată partea importantă pe care Cuvîntul lui Dumnezeu o are în privinţa mîntuirii noastre prezente. El ne face înţelepţi, cumpătaţi, ne ajută să evităm piedicile şi mai ales ne îndreaptă privirile spre Domnul.
Cînd Pavel scria aceste cuvinte, el se referea

la Vechiul Testament, pe care Timotei îl cunoştea din copilărie şi care abundă, în adevăr, în îndemnuri a căror urmare aduce izbăvire. Evident, acest lucru este în aceeaşi măsură adevărat şi pentru Noul Testament, pe care unii dintre noi am avut privilegiul să-1 cunoaştem de la cea mai fragedă vîrstă.
Pentru mîntuirea noastră prezentă, un ultim aspect este adăugat la mijlocirea Domnului şi la acţiunea Cuvîntului lui Dumnezeu. Este prezenţa Duhului Sfînt în noi. Domnul L-a trimis ca să fie cu noi pînă la sfîrşitul alergării (loan 14.17). El ne ajută să înţelegem Cuvîntul lui Dumnezeu şi ne face să ne bucurăm de Domnul în slava Sa.

Mîntuirea viitoare

Ne rămîne de abordat un alt grup de texte, cele care vorbesc despre mîntuire ca despre un lucru pe care-1 aşteptăm (Evrei 9.28; Romani 13.11). în adevăr, noi trebuie să fim mîntuiţi de mînia lui Dumnezeu, în sensul ei pămîntesc, adică de judecăţile apocaliptice. Noi trebuie, de asemenea, să fim mîntuiţi de moartea fizică în trup. Toate acestea ţin de nădejdea creştină. Ea este ca un coif care ne permite să ţinem capul sus în faţa vrăjmaşului (1 Tesaloniceni 5.8).
Nădejdea cu privire la mîntuirea viitoare îşi va avea împlinirea la a doua venire a Domnului

Isus. Pentru lume, El va veni ca Judecător, dar cît despre noi, noi îl „aşteptăm ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos. El va transforma trupul stării noastre smerite şi-1 va face asemenea trupului slavei Sale" (Filipeni 3.20,21). în curînd El „Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mîntuirea celor ce-L aşteaptă" (Evrei
9.28).
Această mîntuire viitoare este ultimul act al eliberării împlinite de Domnul în favoarea noastră. Este, într-un fel, încununarea milei Sale. El îi va învia pe aceia care au murit „în El" şi îi va răpi pe credincioşii care vor fi în viaţă, aceasta înainte de marea furtună a dreptei mînii a lui Dumnezeu, care se va dezlănţui pe pămînt. Atunci vom fi toţi împreună cu Domnul, feriţi pentru totdeauna de pericol. Mîntuirea noastră va fi în mod deplin încheiată.

întrebarea 1

Apostolul Pavel îi îndemna pe filipeni să lucreze la „mîntuirea lor cu frică şi cutremur" (Filipeni 2.12). Cum putem înţelege acest text?
Filipenii erau ameninţaţi în două moduri: vrăjmaşi din afară (sfîrşitul capitolului 1) şi disensiuni înăuntru (începutul capitolului 2). Era relativ uşor să faci faţă primelor ameninţări, faţă de

celelalte, care erau atît de periculoase încît era necesară amintirea exemplului incomparabil al lui Hristos. Mai mult, apostolul nu putea să-i mai ajute, pentru că se afla în închisoare la Roma.
în aceste împrejurări, filipenii trebuiau să dea dovadă de veghere spirituală, pentru a se menţine într-o stare bună, cu toate pericolele care-i ameninţau. Ei trebuiau să lucreze nu pentru mîntuirea sufletului lor, care este obţinută odată pentru totdeauna, ci pentru mîntuirea în alergarea lor creştină.
Această mîntuire zilnică trebuie privită în două moduri. Pe de o parte Dumnezeu lucrează în noi, „după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea" (Filipeni 2.13) şi pe de altă parte, de la noi se cere sîrguinţă, pentru ca harul lui Dumnezeu să aibă un rezultat deplin în noi.

întrebarea 2

In ziua Cincizecimii, apostolul Petru îndemna mulţimile, spunînd: „mîntuiţi-vă din mijlocul acestui neam ticălos" (Faptele Apostolilor 2.40). Despre ce aspect al mântuirii este vorba?
După răstignirea Domnului Isus şi mai apoi după respingerea harului în timpul martiriului lui Ştefan, naţiunea iudaică a fost aşezată sub o judecată de cîrmuire. Ea trebuia să fie obiectul
60
pedepselor solemne, din care una a fost împlinită odată cu dărîmarea Ierusalimului în anul 70. Primind Evanghelia, credincioşii evrei trebuiau să se separe de acest popor răzvrătit, ca să nu fie judecaţi împreună cu el, trebuiau „să se mîntuiască din acest neam ticălos". Pentru aceasta, ei trebuiau să primească botezul ca semn al despărţirii sau al separării, ceea ce urma să le aducă multe suferinţe, dar şi să-i salveze de greaua soartă rezervată poporului.
Cu toate că botezul nu era decît o rînduială exterioară, el îl aşeza pe credinciosul iudeu pe un teren de mîntuire (1 Petru 3.21) prin faptul că rupea legăturile cu masa necredincioasă a neamului. Cînd se scufundă un vas mare, poţi să dai la apă bărcile de salvare prin intermediul parîmelor şi să te aşezi în aceste bărci, dar aceasta nu este suficient. Dacă parîmele nu sînt apoi tăiate, nu poate fi vorba de izbăvire. Botezul taie parîmele şi prin aceasta izbăveşte.

întrebarea 3

„Cine va răbda pînă la sfîrşit... va fi mîntuit" (Matei 24.13). în lumina acestui cuvînt mai poate cineva să fie sigur de mîntuirea lui înainte de încheierea vieţii pe pămînt?
în acest text nu este vorba de sfîrşitul vieţii
61
unui om pe pămînt, ci de sfîrşitul vremurilor, înainte de revenirea Domnului Isus. Domnul adresa aceste cuvinte ucenicilor care reprezentau în momentul acela rămăşiţa viitoare a lui Israel, care va fi pe pămînt în timpul perioadei sfîrşitului. In consecinţă, mîntuirea de care se vorbeşte este o mîntuire terestră, care va fi acordată acelora care vor traversa cu răbdare marile prigoniri din acea vreme.
Cu toate că textul acesta poate să aibă anumite aplicaţii morale pentru noi, el nu ne priveşte în mod direct şi nu trebuie folosit pentru a învăţa că nu poţi fi sigur de mîntuire înainte de moarte, pentru că aceasta este o învăţătură falsă.

întrebarea 4

„Dacă mărturiseşti cu gura ta pe Isus ca Domn şi crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mîntuit" (Romani 10.9). De ce „mărturisirea cu gura" este legată de mîntuire în acest text?
După cum am explicat deja, cuvîntul „mîntuire" are o semnificaţie foarte largă. El priveşte mîntuirea sufletului, dar cuprinde de asemenea şi alte izbăviri acordate de Domnul, în special izbăvirea faţă de lume.
Cînd credem din inimile noastre că Dumne-62
zeu L-a înviat pe Domnul Isus din morţi pentru noi, obţinem îndreptăţirea înaintea lui Dumnezeu, mîntuirea sufletului nostru. Dar acest aspect al mîntuirii nu poate fi văzut de oameni. Este vorba de un act juridic în cer şi nu de un fapt vizibil pe pămînt. Totuşi acesta duce la izbăvirea noastră aici jos faţă de lume, de carne şi de diavol. Primul pas spre manifestarea exterioară a mîntuirii îl reprezintă mărturisirea Domnului Isus ca Domn. Este necesară deci o mărturisire cu gura, pentru că o convertire tainică fără mărturie exterioară nu este suficientă pentru acest aspect al mîntuirii.

Versetul următor precizează: „Căci prin credinţa din inimă se capătă neprihănirea şi prin mărturisirea cu gura se ajunge la mîntuire". Distincţia făcută între credinţa din inimă, pentru a fi socotit neprihănit şi mărturisirea cu gura, pentru a fi mîntuit, ne ajută să înţelegem că a fi mîntuit este o binecuvîntare mai largă decît aceea de a fi îndreptăţit sau socotit neprihănit. Pentru a fi îndreptăţit înaintea lui Dumnezeu este suficientă credinţa, în timp ce pentru a beneficia de toate aspectele mîntuirii, trebuie adăugată, pe lîngă credinţă, cel puţin mărturisirea Domnului Isus ca Domn.

CAPITOLUL 6

SFINŢIREA

Sfinţenia este un atribut esenţial al lui Dumnezeu şi îi caracterizează, de asemenea, pe credincioşi, din moment ce noi sîntem arătaţi ca fiind „sfinţiţi în Hristos Isus" (1 Corinteni 1.2). Din aceste motive, sfinţirea ocupă un loc important în toată Biblia. Şi cu cît diferitele ei aspecte sînt în general mai puţin cunoscute, cu atît mai mult acest subiect merită să ne reţină şi nouă atenţia.

O punere deoparte pentru Dumnezeu

în Vechiul ca şi în Noul Testament, sfinţirea înseamnă în primul rînd: separare, punere deoparte pentru Dumnezeu (1 Cronici 23.13 şi Iere-mia 1.5). Aceasta înseamnă o detaşare de viaţa cotidiană în aşa fel încît credinciosul aparţine lui Dumnezeu pentru slujba Sa şi doreşte să-L

mulţumească pe Dumnezeu. în contrast cu termenul „sfinţire" apare termenul de „întinare". Sub Lege, fiecare preot era sfinţit pentru Domnul şi el nu trebuia să se murdărească, adică să se întineze (Levitic 21.4). In timpul împărăţiei de o mie de ani, preoţii vor trebui să înveţe poporul „să deosebească ce este sfînt de ce este întinat şi să facă deosebirea între ceea ce este curat şi ceea ce este necurat" (Ezechiel 44.23). Termenul ebraic, tradus prin „profan", poate fi tradus de asemenea prin „comun". Un lucru folosit în mod obişnuit devine murdar aşa cum putem constata în aspectele cele mai banale ale vieţii.

Prima menţionare a sfinţirii în Biblie este făcută în legătură cu creaţia şi priveşte un raport impersonal. Dumnezeu a sfinţit ziua a şaptea şi S-a odihnit în ea (Geneza 2.3). A doua menţiune este în legătură cu răscumpărarea, cînd Dumnezeu scoate pe Israel din Egipt. Este vorba atunci de sfinţirea persoanelor. Domnul spune: „Sfinţeşte-Mi pe orice întîi născut" (Exod 13.2). Cei care fuseseră răscumpăraţi prin sînge erau puşi deoparte pentru Dumnezeu şi formau o categorie specială. Din acest motiv, lor li se potrivea un mod de viaţă deosebit; această categorie a întîilor născuţi a fost mai tîrziu substituită cu leviţii (Numeri 3.45; 8.5-19). Cartea Exodului conţine un antetip cu bogată valoare de învăţătură. In capitolul 12, copiii

lui Israel sînt feriţi de judecată **prin** intermediul sîngelui: este vorba de îndreptăţire. în capitolul 15, ei sînt scoşi de sub puterea lui faraon şi din Egipt: este mîntuirea, iar ansamblul acestor două eliberări reprezintă răscumpărarea. Dar între a-ceste două capitole găsim sfinţirea, şi anume în capitolul 13. Poporul îndreptăţit este pus deoparte pentru Dumnezeu. Nimeni nu va mai putea să revendice vreun drept asupra lui. Domnul Şi-a obţinut acest popor pentru El însuşi şi apoi îl va binecuvînta din plin.

Astfel, pentru a binecuvînta o persoană, Dumnezeu începe prin a o pune deoparte pentru El însuşi, în aşa fel încît aceasta să nu mai fie asociată răului.

Cele două sfinţiri

în Vechiul Testament, sfinţirea priveşte atît lucrurile cît şi persoanele, dar în Noul Testament se referă doar la persoane. Sfinţirea persoanelor are două semnificaţii deosebite, care trebuie lămurite pentru a evita falsele interpretări, de altfel curente în această privinţă.

Sfinţirea se raportează în primul rînd la actul în care Dumnezeu îşi pune deoparte, pentru El însuşi şi odată pentru totdeauna, pe un credincios, atunci cînd acesta se întoarce la El. Este un fapt cu o valoare absolută. Fiecare credincios este

67

astfel separat pentru Dumnezeu. Aceasta este sfinţirea ca poziţie.

Trei exemple de sfinţire ca poziţie pot fi date pentru a explica sensul:

a) altarul, baia de aramă şi uneltele erau sfinţite sub Lege. Evident, în aceste lucruri n-avea loc nici o schimbare de natură. Totuşi ele erau puse într-o poziţie de separare, în întregime consacrate slujbei lui Dumnezeu;

b) Domnul Isus însuşi a fost sfinţit şi trimis aici, pe pământ (Ioan 10.36). Sfinţenia Sa personală era în mod divin desăvîrşită, nu mai era nimic de adăugat la ea. Dar Domnul era pus deoparte pentru Tatăl Său în vederea misiunii în această lume;

c) în expresia „sfinţiţi în inimile voastre pe Hristos ca Domn" (1 Petru 3.15), unicul sens posibil pentru termenul „sfinţire" este acela de punere deoparte în ce priveşte poziţia. în inimile noastre, trebuie să-L punem pe Domnul într-o poziţie unică. Acolo El trebuie să fie înălţat, fără nici un alt rival la această poziţie. Expresia „sfin-ţească-Se Numele Tău" (Matei 6.10) se explică în acelaşi fel.

In al doilea sens, sfinţirea priveşte procesul prin care cel credincios este făcut, într-un mod practic, din ce în ce mai curat şi mai despărţit de rău. în comportamentul Său, el se pune deoparte pentru Dumnezeu: aceasta este sfinţirea practică.

68

Natura nouă a credinciosului este spirituală, dar ea este trăită în detalii de viaţă.

Viaţa noastră începe prin sfinţirea ca poziţie, conferită printr-o lucrare divină. Apoi avem a umbla după o sfinţire practică, consecinţă a acestei poziţii. Prima este pentru noi doar o problemă de credinţă, în timp ce a doua este legată de comportamentul nostru zilnic. Pentru sfinţire, ca şi pentru multe dintre binecuvîntările creştine, credinţa trebuie să preceadă experienţa. Totul se deformează şi îşi pierde valoarea, în privinţa sfinţirii, dacă nu păstrăm cu tărie acest principiu.

Sfinţirea ca poziţie

Cît de pîngărit a fost omul prin păcat! Duhul său, inima sa, întreaga sa fiinţă, au fost invadate de rău. Dar în mod fericit, harul îl recîştigă. Pentru aceasta, el pune deoparte pentru Dumnezeu, sfinţeşte, dă credincioşilor titlul de „sfinţi".

Cazul corintenilor este un exemplu mişcător. Printre credincioşii menţionaţi în Noul Testament, corintenii par cel mai puţin marcaţi de o sfinţire în caracterul practic. Comportamentul lor provoacă multe critici, atît pe plan moral, cît şi pe plan doctrinar. Totuşi apostolul se va adresa lor ca unor „sfinţi", pentru că ei erau „sfinţiţi în Isus Hristos" (1 Corinteni 1.2). Mai departe, după enumerarea urîciunilor celor dintre neamuri, a

69

celor fără Dumnezeu, el afirmă: „şi unii dintre voi eraţi în felul acesta; dar ... aţi fost sfinţiţi" (1 Corinteni6.11).

Astfel este stabilit acest fapt, anume că sîn-tem sfinţiţi prin Dumnezeu, independent de nivelul nostru de sfinţenie practică. Dacă ar fi fost altfel, ne-am fi situat pe un principiu legal, care nu aduce pace şi care nu face decît să arate neputinţa omului, prin el însuşi, de a trăi o viaţă separată de rău. Din contră, nimic nu este mai stimulant pentru creşterea în sfinţenia practică, decît să te ştii pus deoparte pentru Dumnezeu, sfinţit în ce priveşte poziţia.

Această sfinţire ca poziţie este obţinută în două moduri: „aţi fost sfinţiţi... în Numele Domnului Isus şi prin Duhul Dumnezeului nostru" (1 Corinteni 6.11). Cînd am crezut, am fost puşi deoparte pentru Dumnezeu, în Numele Domnului. In Hristos, sfinţirea noastră este de asemenea deplină, ca şi îndreptăţirea noastră. Amîndouă se bazează pe lucrarea Sa de la cruce. „Prin această voinţă „a lui Dumnezeu", ... noi am fost sfinţiţi, prin jertfirea trupului lui

Hristos făcută odată pentru totdeauna" (Evrei 10.10). Isus, „pentru ca să sfinţească poporul prin sîngele Său, a suferit dincolo de poartă" (Evrei 13.12). în acest prim sens, Hristos însuşi a lucrat pentru sfinţirea noastră.
Pe de altă parte, noi sîntem sfinţiţi prin 70

Duhul Sfînt. Apostolul Pavel scrie: „Dumnezeu v-a ales de la început pentru mîntuire, în sfinţirea Duhului şi-n credinţa adevărului" (2 Tesaloniceni 2.13). Apostolul Petru scrie de asemenea: „aleşi ... în sfinţirea Duhului" (1 Petru 1.2). Această sfinţire de poziţie se referă la naşterea din nou: „ce este născut din Duh este duh" (Ioan 3.6). Duhul Sfînt este mijlocul pentru sfinţirea noastră. Cînd Evanghelia este primită prin credinţă, Duhul vine să locuiască în cel credincios, pecetluindu-1 pentru ziua răscumpărării (Efeseni 1.13,14). Prin această pecete credinciosul este recunoscut ca aparţinînd lui Dumnezeu. El face parte din „cei ce sînt sfinţiţi prin credinţă" în Hristos (Faptele Apostolilor 26.18).

Sfinţirea practică

Cînd am înţeles poziţia noastră de „sfinţiţi în Hristos Isus" (1 Corinteni 1.2), rămîne să facem faţă răspunderilor noastre în ce priveşte sfinţirea practică. Această răspundere decurge din această punere deoparte pentru Dumnezeu. în Epistola către Evrei, credincioşii sînt numiţi „fraţi sfinţi"; aceasta este poziţia lor, dar ei sînt de asemenea îndemnaţi să urmărească sfinţirea (Evrei 3.1; 12.14). în acelaşi fel, apostolul Petru spune: „fiţi sfinţi" şi adresează aceste cuvinte acelora despre care afirmă: „voi sînteţi ... un neam sfînt", în
71
prima sa Epistolă (1-15; 2.9). Fiind sfinţi înaintea lui Dumnezeu, noi trebuie să fim sfinţi şi aici pe pămînt. Cît de atenţi trebuie să fim în privinţa acestei sfînţenii practice! Pentru a progresa, nu putem folosi decît mijloacele date de Dumnezeu în mod special pentru aceasta.
Mai întîi, sfinţenia practică este un rezultat al eliberării noastre din sclavia păcatului. Legea Duhului de viaţă în Hristos Isus ne-a izbăvit de Legea păcatului şi a morţii (Romani 8.2). Cu cît vom fi mai mult sub acest principiu al Duhului de viaţă, cu atît vom fi mai eliberaţi de tendinţa spre păcat. Umblarea prin Duhul este o condiţie importantă a sfinţirii practice.
Ce face Duhul Sfînt pentru sfinţirea noastră? El ridică gîndurile noastre spre Hristos în cer. Astfel, „privind cu faţa descoperită slava Domnului, sîntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3.18). Curînd vom fi ca El în slavă şi deci, încă din prezent, noi ne sfinţim pentru a-I fi tot mai asemănători din punct de vedere moral (1 loan 3.2,3). Domnul însuşi, de altfel, S-a pus deoparte în această poziţie cerească, pentru ca-noi să putem fi sfinţiţi în umblarea noastră (loan *17.19;* Evrei 7.26). Din cer, El mijloceşte pentru noi şi ni Se descoperă, ne atrage inimile spre El.
Cuvîntul lui Dumnezeu are de asemenea o putere sfinţitoare. Domnul Se ruga: „sfinţeşte-i
72
prin adevărul Tău; Cuvîntul Tău este adevărul" (loan 17.17). Duhul lui Dumnezeu, care de asemenea este adevărul (1 loan 5.6) şi Cuvîntul lui Dumnezeu sînt într-o intimă legătură. Această legătură se manifestă în privinţa naşterii din nou a fiecărui credincios şi de asemenea pentru a-1 face să progreseze în sfinţirea practică. Cuvîntul îl învaţă pe cel credincios în privinţa gîndurilor lui Dumnezeu în lucrurile de fiecare zi, iar Duhul Sfînt îi dă puterea să le împlinească.
Putem, de asemenea, să creştem în sfinţirea practică, prin dragoste: „Domnul să vă facă să creşteţi tot mai mult în dragoste, ... ca să vi se întărească inimile şi să fiţi fără prihană în sfinţenie" (1 Tesaloniceni 3.12,13). Pe măsura creşterii dragostei, inimile noastre sînt întărite în sfinţenie. Sfinţenia practică nu este ceva impus, legal, ci o viaţă de dragoste activă, ca aceea a Domnului Isus în desăvîrşirea Lui.
în sfîrşit, sfinţenia practică este legată în mod evident de separarea de tot ce este necurat şi de temerea de Dumnezeu (2 Corinteni 7.1). Această separare se referă atît la lucruri care sînt

incompatibile cu prezenţa Domnului, cît şi la aceia care practică astfel de lucruri sau propagă învăţături false (2 Timotei 2.21).
Dumnezeu doreşte sfinţirea noastră practică: „voia lui Dumnezeu este sfinţirea noastră" (1 Tesaloniceni 4.3).

El nu consideră aceasta ca ceva facultativ sau trecător, ci lucrează în noi pentru a înainta în sfinţenie neîncetat. Apostolul exprimă dorinţa ca „însuşi Dumnezeul păcii să vă sfinţească pe deplin" (1 Tesaloniceni 5.23). Domnul Se ruga pentru ca ai Săi să fie sfinţiţi (Ioan 17.17) şi El însuşi îşi sfinţeşte Adunarea. El o curăţeşte prin Cuvînt ca să o înfăţişeze în curînd înaintea Lui, „slăvită, fără pată, fără zbîrcitură, fără nimic de felul acesta" (Efeseni 5.27).

întrebarea 1

Credincioşii sînt deseori numiţi sfinţi în Noul Testament. Sensul termenului sfînt din vorbirea curentă este acelaşi cu cel din Scriptură?
Nu, este vorba de două sensuri diferite. Ar fi chiar util să folosim doi termeni diferiţi dacă ar exista.
în gîndirea oamenilor, un „sfînt" este o persoană evlavioasă, care ar fi atins cumva o pretinsă perfecţiune morală. După moartea sa, el poate fi venerat şi pot fi făcute diverse reprezentări, picturi sau statui, spre cinstirea lui. Acesta nu este un lucru specific creştinismului, ci se regăseşte şi la alte religii. Bineînţeles, credinciosul, învăţat de gîndul lui Dumnezeu, trebuie să rămînă departe de astfel de lucruri.

în Cuvînt, fiecare credincios este un „sfînt", pentru că el este pus deoparte pentru Dumnezeu prin sîngele lui Hristos şi prin Duhul Sfînt care
locuieşte în el.
Gîndirea oamenilor este foarte stăruitoare, pentru că noi avem pornirea de a crede că sfinţenia nu ne priveşte în mod personal, ci se adresează numai unui mic număr de credincioşi deosebiţi. Ei singuri ar fi urmărit sfinţenia şi aceasta ne-ar servi cumva de scuză pentru a ne mulţumi cu o viaţă creştină la un nivel inferior. Să respingem cu fermitate această tendinţă şi să respectăm cu grijă gîndirea Scripturii.

întrebarea 2

Unele persoane se pretind sfinţite în întregime în practică, izbăvite de păcat în mod deplin. Cuvîntul lui Dumnezeu confirmă aceste afirmaţii?
Atîta timp cît vom fi în trupurile noastre ieşite din Adam, păcatul va fi în noi. A afirma că poţi fi complet izbăvit de păcat pe pămînt este o greşeală. Apostolul Ioan zice: „Dacă spunem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri" (1 Ioan 1.8).
N-avem nici o scuză pentru a ceda păcatului, din moment ce avem o putere suficientă la dispoziţia noastră. în acelaşi timp însă, Scriptura spune: „noi greşim în multe feluri" (Iacov3.2). Facem
75
cu toţii această tristă experienţă şi nu ne este greu să o mărturisim. Dacă nu vedem lucrurile în acest fel, sensul pe care-1 dăm păcatului este deformat într-un mod trist.
Cînd apostolul Pavel doreşte ca „Dumnezeul păcii să vă sfinţească în întregime" (1 Tesaloniceni 5.23), nu se referă la o sfinţire practică totală, ci la om, cu cele trei aspecte: duh, suflet şi trup. Nimic nu este parţial în lucrarea lui Dumnezeu. Influenţa Sa sfinţitoare atinge toate părţile fiinţei noastre şi se desfăşoară pînă la venirea Domnului. Doar atunci sfinţirea omului în întregime va fi completă, desăvîrşită.
Oricum, viaţa creştină normală este o viaţă de sfinţire practică progresivă. Acela care trăieşte cu grijă o astfel de viaţă va vorbi despre ea cît mai puţin posibil. Viaţa şi cuvintele sale se rezumă la un singur Nume: Domnul Isus Hristos.
76
CAPITOLUL 7

NAŞTEREA DIN NOU

„Trebuie să fiţi născuţi din nou" (Ioan 3.7). Domnul însuşi a prezentat această indispensabilă

naştere din nou, chiar de la începutul învăţăturii Sale. Ea nu este o lucrare exterioară credinciosului, ca îndreptăţirea, ci o operaţie interioară, obligatorie la începutul vieţii creştine. Vom vedea apoi şi alte operaţii interioare, ca învierea sau darul Duhului Sfînt.
Domnul foloseşte mai multe exresii pentru a ilustra naşterea din nou; El vorbeşte de „naştere din nou", de „naştere din apă şi din Duh", de „naştere din Duh". Apostolii Petru şi Ioan, care au primit învăţătura direct de la Domnul în această privinţă, dau alte referiri în Epistolele lor. Petru vorbeşte de „regenerare prin Cuvîntul lui Dumnezeu", Ioan de „naştere din Dumnezeu". înainte de a studia aceste diferite expresii, să vedem de ce

este această naştere din nou absolut necesară şi, de asemenea, aluziile care se fac în privinţa aceasta în Vechiul Testament.

Nevoia naşterii din nou

Nicodim făcea parte dintre aceia care erau convinşi că Isus era un învăţător venit de la Dumnezeu. în timp ce unii se mulţumeau să creadă în mod superficial, el face un pas în plus şi îşi arată seriozitatea, căutînd să cunoască personal învăţătura Domnului (Ioan 2.23-25 şi 3.1-2). Nicodim era o căpetenie a iudeilor, un „învăţător al lui Israel". Totuşi, cu toate calităţile sale, cu toate titlurile şi apartenenţa la neamul cel mai favorizat, el trebuie să audă spunîndu-i-se: „dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu".
Expresia tradusă prin „născut din nou" poate fi de asemenea tradusă prin „născut de sus" (acelaşi termen ca în Ioan 3.31). Răspunsul lui Nicodim arată în acelaşi timp că el a înţeles numai primul sens. El avea nevoie de o naştere care să fie în întregime nouă de la obîrşia ei (expresia este aceeaşi în Luca 1.3), mai puţin decît aceasta n-ar fi putut fi de ajuns. Nicodim, cu toate avantajele poziţiei şi descendenţei sale, nu putea prin el însuşi să-L satisfacă pe Dumnezeu. Cînd Domnul afirmă că numai

naşterea din nou este suficientă, El condamnă în felul acesta starea naturală a omului. Natura lui Adam a fost stricată prin păcatul său şi toată omenirea, generaţie după generaţie, a primit a-ceastă natură decăzută. Orbirea spirituală este una dintre formele acestei pervertiri. Noi sîntem incapabili să vedem realităţile spirituale şi mai ales împărăţia lui Dumnezeu. Cînd Isus era prezent pe părnînt, această împărăţie era prezentă în persoana împăratului, dar oamenii n-au putut să-L recunoască. în adevăr, ei nu puteau să-L vadă fără naşterea din nou. Nicodim n-a văzut în Isus decît un învăţător, pentru că el avea nevoie de naşterea din nou ca să-L poată vedea în adevărata Sa poziţie. în acelaşi fel, Isus este, pentru oamenii vremurilor noastre, un întemeietor de religie, dar ei nu îl văd pe Dumnezeu în El.

Dacă naşterea din nou este absolut necesară pentru „a vedea împărăţia lui Dumnezeu", ea este şi mai necesară pentru „a intra" acolo. Omul firesc sau natural nu poate face absolut nimic pentru aceasta. Este o problemă de natură, deci o problemă de naştere. „Ce este născut din carne este carne". Educaţia, civilizaţia sau chiar „creştiniza-rea" nu schimbă nimic în această problemă: carnea rămîne aceeaşi şi nu poate fi schimbată în duh. Doar ceea ce este născut din nou, născut din Duh, este duh.

79

Imagini din Vechiul Testament referitoare la naşterea din nou

Cînd Nicodim dovedeşte că ignoră totul în privinţa naşterii din nou, Domnul Isus este surprins. In adevăr, această învăţătură îşi are rădăcinile în cuvintele profeţilor. In special Ezechiel arată ce va face Domnul cînd va aduna pe poporul Israel din locurile în care este împrăştiat. El va turna peste ei ape curate şi vor fi curaţi. Toate murdăriile lor şi dragostea lor de idoli vor dispărea. Domnul le va da o inimă nouă şi un duh nou.

Această curăţire prin apă va fi completă, încît întreaga natură va fi schimbată. O completă înnoire morală va avea loc. Nu o modificare a naturii vechi existente, ci dăruirea unei naturi înnoite în întregime: o inimă nouă şi un duh nou. Ei vor fi schimbaţi în aspiraţiile lor, vor dori în mod instinctiv ceea ce este din Dumnezeu. Domnul va pune Duhul Său în ei, ei vor umbla în ascultare şi vor locui ţara. Ei vor vedea împărăţia lui Dumnezeu şi vor intra în ea.

Această profeţie a lui Ezechiel, privind apele curate pe care Domnul le va răspîndi asupra poporului Său, ne duce cu gîndul la cartea Numeri, unde de două ori este vorba de curăţirea prin intermediul apei. Cînd un israelit se întina, el trebuia să fie curăţit cu „apa de curăţire"; leviţii

80

erau curăţiţi cu „apa de curăţire" (Numeri 19.11-13 şi 8.7). Această apă de curăţire era pregătită pornind de la cenuşa unei „vaci roşii", adusă jertfă pentru păcat, peste care se vărsa apă vie (adică apă curgătoare). Cenuşa vorbeşte despre moartea lui Hristos, iar apa vie despre Duhul Sfînt.

Naştere din apă şi din Duh

După ce i-a arătat lui Nicodim absoluta necesitate a naşterii din nou, Domnul precizează prin ce mijloace se realizează ea: „Dacă cineva nu este născut din apă şi din Duh, nu poate intra în împărăţia lui Dumnezeu" (Ioan 3.5).

Au fost multe discuţii asupra semnificaţiei termenului „apă". Noi credem că ea trebuie găsită în imaginile Vechiului Testament care au fost amintite: „apa curată", din Ezechiel şi „apa de curăţire" sau „apa de separare", din cartea Numeri. Ele ne vorbesc despre moartea lui Hristos nu în ce priveşte valoarea ei pentru Dumnezeu, ci în ce priveşte acţiunea ei asupra omului. Cuvîntul lui Dumnezeu aduce sufletul la moartea lui Hristos şi la puterea ei despărţitoare şi curăţitoare.

Cuvintele Domnului confirmă în alte capitole această interpretare care vede în apă simbolul Cuvîntului lui Dumnezeu. El spune: „voi sînteţi deja curaţi, din pricina Cuvîntului pe care vi l-am spus" (Ioan 15.3). Atunci cînd spală picioarele

81

ucenicilor, El arată că ei trebuiau să fie odată spălaţi în întregime, pentru a fi „curaţi de tot" (Ioan 13.10-11), făcînd aici probabil o aluzie la naşterea din nou. O confirmare suplimentară se găseşte în Efeseni 5.26, unde apa şi Cuvîntul apar ca fiind identice.

Pentru a intra în împărăţia lui Dumnezeu, trebuie deci să fii născut din Cuvîntul lui Dumnezeu şi din Duh. Cuvîntul aduce puterea cură-ţitoare a morţii lui Hristos, iar Duhul o aplică sufletului. Cuvîntul este mijlocul utilizat, iar Duhul Sfînt este Cel care-1 utilizează.

Domnul nu vorbeşte decît o dată lui Nico-dim despre acţiunea apei. El insistă mai mult asupra „naşterii din Duh", pentru a arăta că este vorba de o chestiune de natură sau de fiinţă. Oricine este născut din nou este, în adevăr, născut din Duh. El primeşte o natură spirituală, divină şi poartă caracterele acesteia.

Naşterea din nou prin Cuvîntul lui Dumnezeu

Apostolul Petru insistă asupra acţiunii Cuvîntului: „ca unii care prin ascultarea de adevăr v-aţi curăţit sufletele, ... aţi fost născuţi din nou prin Cuvîntul lui Dumnezeu care este viu şi care

rămîne în veac" (1 Petru 1.22-23). Din moment ce se vorbeşte de ascultare, în această lucrare de

curăţire este implicată responsabilitatea noastră. Dar aceasta nu este legată de responsabilităţile noastre, ci se efectuează prin lucrarea în noi a Cuvîntului lui Dumnezeu, această sămînţă care nu poate putrezi şi care ne dă o natură divină.
„Sîngele scump al lui Hristos" ne-a răscumpărat. Este o acţiune înaintea lui Dumnezeu, exterioară nouă. Dimpotrivă, Cuvîntul a lucrat în noi şi ne-a curăţit. El ne-a dat natura divină, caracterizată prin viaţă, veşnicie şi neputrezire.
Naşterea din nou este necesară din pricina naturii noastre stricate. Aici n-ar fi fost suficientă o lucrare împlinită în favoarea noastră, cum este cazul îndreptăţirii şi al împăcării, ci trebuia o curăţire morală, o schimbare în raport cu starea noastră şi dăruirea unei firi noi, izvorînd dintr-o sursă incoruptibilă şi divină. Ca fii ai lui Adam, noi sîntem născuţi dintr-o sămînţă care putrezeşte şi, de fapt, stricată. Acum, copii ai lui Dumnezeu, noi sîntem născuţi din nou, fiind regeneraţi prin-tr-o „sămînţă care nu poate putrezi", Cuvîntul cel viu al lui Dumnezeu care rămîne în veac.
în Epistola către Tit găsim expresia „spălarea naşterii din nou" (Tit 3.5). Termenul tradus prin „regenerare" se găseşte de două ori în Noul Testament (Matei 19.28 şi Tit 3.5). El evocă o nouă ordine a lucrurilor, ca aceea din mileniu. „Spălarea" corespunde naşterii din nou şi aminteşte de „apele curate" din textul din Eze-

chiel. Este, de altfel, asociată acţiunii Duhului, din moment ce se adaugă expresia: „şi înnoirea Duhului Sfînt".
Nu este necesar să aşteptăm „regenerarea", adică mileniul, pentru a profita de spălarea necesară pentru a intra acolo. In Epistola către Tit vedem deja că această spălare a acţionat individual asupra cretanilor care s-au întors la Domnul. Ei erau curăţiţi şi puteau fi „sănătoşi în credinţă". Şi noi beneficiem de această spălare, noi care sîntem regeneraţi prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Născuţi din Dumnezeu

In prima sa Epistolă, apostolul Ioan revine întotdeauna la principiile fundamentale. El afirmă că „oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, pentru că sămînţa Lui rămîne în el şi nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu" (1 Ioan 3.9). Nu se menţionează nici mijlocul folosit, Cuvîntul lui Dumnezeu, nici Cel care lucrează, Duhul Sfînt, care face lucrarea în suflet. Toată atenţia este îndreptată spre Dumnezeu însuşi, ca sursă a tuturor lucrurilor. Fiind născuţi din Dumnezeu, sîntem părtaşi naturii Sale fără păcat, care rămîne în noi. Cel care este născut din nou este prezentat ca neputînd să păcătuiască, pentru că este născut din Dumnezeu.
Apostolul Ioan îl priveşte pe credincios în-

tr-un mod abstract, scoţînd în evidenţă caracterul esenţial al noii lui naturi. El poate vorbi astfel, din moment ce vom fi în mod real fără păcat, cînd Dumnezeu îşi va termina lucrarea în noi. Ultima urmă a naturii noastre căzute va dispărea cînd trupurile noastre vor fi slăvite.
Apostolul Ioan îl consideră, de asemenea, pe credincios dintr-un punct de vedere practic şi insistă asupra faptului că noi avem păcatul în noi şi că noi păcătuim în mod efectiv (1 Ioan 1.8-2.2). Această prezentare mai practică este evident foarte necesară, dar punctul de vedere abstract nu este nici el mai puţin necesar. El ne ajută să înţelegem principiile divine şi în special faptul că noua natură din noi nu poate nicidecum păcătui.
Această natură nu este numai fără păcat, dar ea comportă şi caracterele cele mai nobile. Ea este dreaptă, iubitoare, ascultătoare, ea se manifestă prin credinţă şi cîştigă biruinţă asupra lumii (vezi 1 Ioan 2.29; 3.10-11; 5.1 şi **5.4).**

Naşterea din nou şi credinţa

Care este răspunderea omului în privinţa naşterii din nou, din moment ce aceasta este o operaţie în întregime divină? Această întrebare dificilă a fost adesea dezbătută. Trebuie să

cuprindem în gîndurile noastre atît suveranitatea lui Dumnezeu cît şi responsabilitatea omului. Pentru

aceasta nu vom fi folosiţi dacă utilizăm logica, ci mai degrabă dacă ne supunem Cuvântului lui Dumnezeu. în multe rînduri, Cuvîntul spune în acelaşi timp că Dumnezeu este Suveran şi că omul este responsabil. Noi trebuie să acceptăm în mod simplu aceste două afirmaţii, fără a fi tulburaţi de faptul că nu putem face o sinteză perfectă a lor. In mod similar, nu vom putea explica cum de este Domnul Isus în acelaşi timp în mod perfect şi Dumnezeu şi Om, fără ca aceasta să ne aducă tulburare sau îngrijorare.
Dacă vom considera aspectul divin al lucrurilor, naşterea din nou este efectul lucrării suverane a lui Dumnezeu în noi. Noi eram într-o stare de moarte spirituală; deci nu era nici o speranţă pentru noi, dacă Dumnezeu nu Şi-ar fi împlinit lucrarea. în desfăşurarea istorică a lucrării de mîntuire, Dumnezeu însuşi a început să lucreze, iar nu omul.
In suveranitatea, înţelepciunea şi preştiinţa Sa, El a luat iniţiativa pentru fiecare dintre noi. Duhul Lui a început să lucreze în inimile noastre, asemănător cu modul în care a făcut-o la creaţie, cînd „plutea pe deasupra apelor". Această primă acţiune divină în om nu este încă naşterea din nou, care este ceva mai măreţ şi complet. Duhul Sfînt trebuie să continue să curăţească, dar această lucrare a Duhului nu poate fi înţeleasă de inteligenţa omenească. Este ca vîntul pe care nu-1

putem prinde în mîini (Ioan 3.8).
Răspunderea omului are de asemenea partea sa în naşterea din nou, care nu se limitează la o simplă lucrare a Duhului Sfînt în el. Ea este rezultatul predicării şi primirii Evangheliei. „Voi aţi fost născuţi din nou ... prin Cuvîntul lui Dumnezeu care este viu şi care rămîne în veac ... Acesta este Cuvîntul care v-a fost vestit" (1 Petru 1.23-25). Evanghelia este prezentată unor oameni responsabili pentru alegerea lor, pe care îi invită să creadă şi să se pocăiască.
După ce i-a arătat lui Nicodim ce îi trebuie ca să fie născut din nou, Domnul îl aşează pe terenul responsabilităţii lui. îi vorbeşte de necesitatea primirii mărturiei Sale, adică de necesitatea credinţei. „Cum veţi crede cînd vă voi vorbi despre lucrurile cereşti?" Va primi omul descoperirea divină? Iată adevărata întrebare, cu mari consecinţe, pentru că „oricine crede" are viaţa veşnică. Astfel, naşterea din nou este direct asociată credinţei. „Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu" (1 Ioan 5.1).

Copii ai lui Dumnezeu

Prin naşterea firească, un copil vine pe lume şi trăieşte. în acelaşi fel, prin naşterea din nou, un om devine copil al lui Dumnezeu şi are viaţa veşnică. în adevăr, Cuvîntul spune: „Tuturor celor

ce L-au primit (pe Hristos), adică celor ce cred în Numele Lui, El (Dumnezeu) le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuţi ... din Dumnezeu" (Ioan 1.12,13). Astfel, cei care cred sînt copii ai lui Dumnezeu. Este o stare nouă şi de asemenea un titlu de nobleţe pe care Dumnezeu îi invită să-1 poarte.
Acest titlu minunat de copil al lui Dumnezeu decurge din aceeaşi natură ca El şi exprimă relaţii de afecţiune şi de comuniune. El este diferit de titlul de „fii", care este mult folosit în Epistolele lui Pavel (Galateni 4.6-7; Romani 8.14-17). „Copil" se raportează la natură, la fire, în timp ce „fiu" se raportează la poziţia înaintea lui Dumnezeu.
Cîte binecuvîntări trecute şi viitoare decurg din naşterea din nou! Duhul Sfînt dă această siguranţă (Romani 8.16) şi ne permite să ne bucurăm, încă de aici, de pe pămînt, de aceste

binecuvîntări. Dragostea lui Dumnezeu fiind sursa tuturor lucrurilor, apostolul Ioan spune - şi fiecare dintre noi poate face la fel - „vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!" (1 Ioan 3.1).

întrebarea 1

Care este deosebirea între curăţirea prin sîngele lui Hristos (1 Ioan 1.7) şi curăţirea prin

Cuvîntul lui Dumnezeu?

„Sîngele este viaţa" (Deuteronom 12.23). Sîngele lui Hristos este viaţa Sa sfîntă oferită nouă. Prin acest mijloc, noi sîntem curăţiţi din punct de vedere juridic înaintea lui Dumnezeu. Este un act exterior nouă.

Curăţirea împlinită la naşterea din nou este lucrată în interiorul nostru prin Cuvîntul lui Dumnezeu, reprezentat de apă. El ne dă o natură nouă şi modifică tot comportamentul nostru. El ne curăţeşte din punct de vedere moral.

Avem nevoie şi de o curăţire şi de alta şi, prin harul lui Dumnezeu, le avem pe amîndouă.

întrebarea 2

Ne-au fost arătate diferite expresii: „născut din nou", „născut din apă şi din Duh", „născut din Dumnezeu". Sînt ele echivalente?

Credem că toate aceste expresii se raportează la aceeaşi lucrare a lui Dumnezeu, cea făcută prin Duhul Sfînt. Nimic în Biblie nu ne lasă să ne gîndim că există două feluri diferite de „naşteri din nou", de exemplu ca şi cum cineva ar putea fi „născut din nou" după Ioan 3 şi să nu fie „născut din Dumnezeu", după 1 Ioan 3.

Totuşi, fiecare dintre aceste expresii diferite

89

are propria semnificaţie şi propria putere. Prima pune accentul pe caracterul nou şi cu totul special al naşterii din nou; a doua se referă la mijloacele folosite, iar a treia la sursa din care decurg toate.

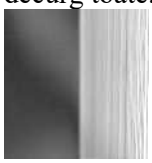

90

CAPITOLUL 8

ÎNVIEREA (SAU PLINĂTATEA DE VIAŢĂ)

Cînd ne gîndim la amploarea stricăciunilor aduse de păcat, vedem pe de altă parte plinătatea răspunsului divin adus prin Evanghelie.

Păcatul a provocat:

- vinovăţia, care cere iertare;
- condamnarea, care cere îndreptăţire;
- robia, care ne face să dorim răscumpărare;
- depărtarea şi vrăjmăşia faţă de Dumnezeu, care fac necesară împăcarea;
- pericole de toate felurile, care cer mîntu-ire;
- profanarea şi întinarea, pentru care este necesară sfinţirea;
- stricăciunea, care a afectat aspectele cele mai profunde ale naturii noastre, fiind deci necesară naşterea din nou.

In sfîrşit, păcatul ne-a aruncat în moarte

91

spirituală. Pentru ca viaţa noastră să fie pentru Dumnezeu, trebuie să fim înviaţi.

Această înviere radicală nu se găseşte în Vechiul Testament. Atunci omul era încă în încercare, sub Lege. Viaţa pe pămînt era propusă ca un rezultat al unei perfecte ascultări de această Lege. în Noul Testament, această perioadă de încercare s-a terminat: omul este în mod oficial declarat mort în păcatele sale. Abia acum se poate descoperi învăţătura despre înviere.

Morţi înaintea Ini Dumnezeu şi înviaţi prin El

Epistola către Efeseni dezvăluie adevărata noastră condiţie: „voi eraţi morţi în păcatele şi în fărădelegile voastre" (Efeseni 2.1). Versetul următor arată cum, cu toată această stare de

moarte, noi activăm în aceste greşeli şi păcate. Aceasta pentru că moartea despre care este vorba reprezintă moartea faţă de Dumnezeu. Cei care sînt morţi faţă de Dumnezeu sînt totuşi vii în relaţie cu „mersul acestei lumi" şi cu „domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării" (Efeseni 2.2). Această absenţă de viaţă pentru Dumnezeu este perfect compatibilă cu activitatea într-o lume aflată sub influenţa lui Satan. Omul nu trăieşte înaintea lui Dumnezeu, pentru că este rău.
92

Această stare de moarte spirituală stă la baza declaraţiei: „nu este niciunul care să aibă pricepere, nu este niciunul care să caute pe Dumnezeu" (Romani 3.11). Versetul precedent a afirmat că nu este nici un om neprihănit, ceea ce este deja grav, dar mai puţin grav decît faptul că nimeni nu înţelege aceasta şi că nimeni nu are pricepere în lucrurile lui Dumnezeu. Nu este vorba numai de absenţa faptelor drepte, ci de o completă incapacitate spirituală. Mai rău, acestei incapacităţi i se adaugă o absenţă de dorinţă, nu este nimeni care să dorească să înţeleagă sau să caute pe Dumnezeu. Omul firesc nu găseşte în Dumnezeu nimic care să fie de dorit. Ce tristă stare: omul nu este drept, nu-şi dă seama şi nu tînjeşte după Dumnezeu. într-un cuvînt, omul este mort înaintea lui Dumnezeu.
Din momentul în care devenim conştienţi de aceste fapte solemne, ne dăm seama că singura noastră nădejde se află în Dumnezeu. Numai El poate lua iniţiativa să ne descopere, în mila Sa suverană, şi ceea ce este El şi ceea ce face El. Noi nu putem decît să luăm iniţiativă spre rău, pentru că, fiind morţi din punct de vedere spiritual, nu putem fi înclinaţi spre bine. El trebuie să fie Cel care lucrează. Şi cum poate El s-o facă? Printr-o reformă, prin educaţie, prin morală? Nimic din toate acestea, pentru că noi sîntem morţi faţă de Dumnezeu. Nimic nu poate fi îmbunătăţit pînă
93
cînd nu ni se dă viaţă. Termenul tradus în Vechiul Testament prin „înviat" este compus din substantivul „viaţă" şi din verbul „a face", ceea ce conduce la un alt termen, „a da viaţă" (sau „a face să trăiască"). Aceasta este învierea pe care numai Dumnezeu poate s-o facă.

învierea şi naşterea din nou

Dacă textul din Ezechiel 36 dă o idee asupra naşterii din nou, capitolul următor vorbeşte despre înviere. Găsim aici viziunea osemintelor uscate care se îmbină, care sînt acoperite de carne şi apoi revin la viaţă. Aceasta îl reprezintă pe Israel în stare de moarte spirituală şi acţiunea viitoare a lui Dumnezeu care va opera învierea înaintea binecuvîntărilor milenare. Dumnezeu îi va scoate din mormintele lor, dintre neamurile unde se găsesc. Va fi o înviere naţională şi, cum spune Domnul, „veţi trăi, vă voi aşeza iarăşi în ţara voastră şi veţi şti că Eu, Domnul, am vorbit şi am şi făcut" (Ezechiel 37.14). Imediat după ce vor fi înviaţi, ei vor înţelege şi-L vor căuta pe Domnul.
Aceste două capitole arată relaţia strînsă care există între naşterea din nou şi înviere. Dîn-dune o natură divină, naşterea din nou răspunde stării de decădere morală, în timp ce învierea răspunde mai degrabă aceleia de moarte spiri-
94

tuală. Cele două sînt în acelaşi timp rezultatul lucrării Duhului lui Dumnezeu în om.
în Cuvînt găsim de altfel expresii similare pentru a descrie aceste două lucrări ale Duhului. In Ezechiel 37, „vuietul" sau „suflarea" sînt identificate cu Duhul (prin comparare cu versetele 9 şi 14) care dă viaţă lui Israel. în Ioan 3, „vîntul care suflă încotro vrea" este o imagine a Duhului care lucrează naşterea din nou. Deci este bine să nu separăm aceste două lucrări ale Duhului, chiar dacă putem face distincţie între ele, pentru a înţelege binecuvîntările diferite care decurg din ele. Este o distincţie pe care o face şi Cuvîntul lui Dumnezeu în aceste capitole din Ezechiel, ca şi în Evanghelia după Ioan, unde găsim naşterea din nou prezentată în capitolul 3, iar învierea în capitolul 5.

învierea prin Tatăl, prin Fiul şi prin Duhul Sfînt

Capitolul 5 din Ioan începe prin vindecarea unui om infirm. Un curent de viaţă pare să pătrundă în membrele lui, apoi el îşi ia patul şi umblă. Domnul, fiind atunci obligat să răspundă împotrivirii iudeilor, vorbeşte despre lucrările pe care le va face şi care vor fi mult mai mari

decît această vindecare. Mai întîi va da viaţă oricui va dori (versetul 21) şi apoi va învia pe toţi oamenii, la
95
vremea ştiută de El (versetele 28 şi 29).
Dăruirea vieţii (sau insuflarea) este diferită de înviere (numită şi „trezire" în versetul 21). Dăruirea vieţii priveşte doar pe aceia care ascultă glasul Fiului lui Dumnezeu. Pe plan spiritual ei „trec de la moarte la viaţă". Dimpotrivă, învierea este pentru toţi cei care sînt în morminte şi care vor deveni din nou fiinţe vii. Ei vor auzi aceeaşi voce şi vor ieşi la momente diferite: unii prin înviere spre viaţă, ceilalţi prin înviere spre judecată.
în lumina acestui capitol 5 al Evangheliei după Ioan, dăruirea vieţii apare ca aspectul cel mai profund al lucrării lui Dumnezeu în noi. Importanţa ei este atît de mare, încît Tatăl şi Fiul lucrează împreună pentru a o împlini: „cum Tatăl învia morţii şi le dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă cui vrea" (versetul 21). Judecata este însă în întregime lăsată în mîinile Fiului, pentru că El a luat chip de Om.
In darul vieţii, Fiul lucrează după propria voinţă, de pe un teren de egalitate cu Tatăl şi, dacă mai era nevoie s-o spunem, în cea mai perfectă comuniune cu El. Ca şi Tatăl, El are „viaţa în El însuşi" (versetul 26; Ioan 1.4). El este de asemenea un „Duh dătător de viaţă" (1 Corinteni 15.45); El dă viaţă prin Cuvîntul Său. Oamenii aud glasul Fiului lui Dumnezeu, cred în Tatăl care L-a trimis şi trăiesc. Viaţa este într-adevăr un dar
96
al Său, dar ea nu vine către noi decît prin auzirea Cuvîntului lui Dumnezeu: numai „cei ce-L vor asculta vor învia" (versetul 25).
Dăruirea vieţii este de asemenea atribuită Duhului Sfînt. în Ioan 6, cînd unii dintre ucenici par a fi încurcaţi de învăţătura Sa profundă, Domnul spune: „Duhul dă viaţă, carnea nu este de nici un folos; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sînt Duh şi viaţă" (versetul 63). Oricît de bogată ar fi fost învăţătura Domnului, ea este însoţită, iată, de lucrarea Duhului şi doar astfel poate fi dată viaţa acelora care îl ascultă.
Astfel, în lumina capitolelor 5 şi 6 din Evanghelia după Ioan, putem spune că cele trei Persoane ale divinităţii - Tatăl, Fiul şi Duhul Sfînt -sînt implicate în dăruirea vieţii unor fiinţe ca noi.

înviaţi împreună cu Hristos

în Efeseni 2.5 şi Coloseni 2.13 citim că am fost înviaţi împreună cu Hristos. Noi eram morţi în păcatele şi în fărădelegile noastre (Efeseni 2.1), eram morţi în greşelile noastre şi în carnea noastră netăiată împrejur (Coloseni 2.13). Pentru a-ceasta aveam nevoie de dăruirea vieţii (de înviere). Totuşi nu era necesar să fim înviaţi împreună cu Hristos. Această asociere cu Hristos este un rod al gîndurilor de dragoste ale lui Dumnezeu.
97

Viaţa „împreună cu" Hristos arată interesul lui Dumnezeu pentru noi. El nu ne dă numai eliberarea de o stare rea, El ne dă o viaţă, cea mai bună care poate exista. Viaţa cu Hristos este cea mai înaltă stare pe care o fiinţă răscumpărată o poate cunoaşte. Din acest motiv, învierea este prezentată ca rezultînd din bogata milă a lui Dumnezeu şi din marea Sa dragoste pentru noi (Efeseni 2.4).
Deci, iată, am fost aduşi la viaţă împreună cu Hristos. Dat fiind că viaţa noastră de înviere este propria Sa viaţă, putem sta împreună cu El în locurile cereşti. Minunata istorie a învierii noastre îşi găseşte împlinirea definitivă prin aşezarea noastră în locurile cereşti, împreună şi intim uniţi cu Cel care ne-a înviat.
Această binecuvîntare supremă, de a avea viaţa lui Hristos şi de a fi uniţi cu El, ne este dată de la începutul vieţii creştine. Totuşi ne trebuie mult timp ca să-i înţelegem importanţa. Aceasta nu schimbă cu nimic efectul acestei vieţi în noi, pentru că învierea este roadă lucrării divine în noi, în timp ce înţelegerea pe care o avem rezultă din învăţătura divină. Dar pe măsură ce noi creştem în acesta înţelegere, vom lăsa în umbră cunoştinţele şi vom înţelege cît este de important să fim dependenţi de Domnul, care este viaţa noastră (Coloseni 3.1^).
Dacă Epistola către Efeseni prezintă poziţia

noastră „în Hristos" înaintea lui Dumnezeu, cea către Coloseni îl arată mai degrabă pe Hristos lucrînd în noi în privinţa mărturiei faţă de lume. Acest lucru este adevărat în mod individual în fiecare credincios, „Hristos ... în toţi" (Coloseni 3.11), dar şi în mod colectiv, în Adunare, „Hristos în voi (sau între voi), nădejdea slavei" (Coloseni 1.27). Această viaţă a lui Hristos în noi este un imens privilegiu. A o primi, prin credinţă, transformă viaţa credinciosului, care va putea spune împreună cu apostolul, „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine" (Galateni 2.20; Efeseni 3.16-17; Ioan 14.20; 15.4).

învierea trupului

în Hristos, noi am fost înviaţi, dar ne aflăm încă în trupurile noastre muritoare. învierea, ca şi răscumpărarea lor, este încă viitoare. Dumnezeu va învia trupurile noastre muritoare din pricina Duhului Său care locuieşte în noi (Romani 8.11). Aceasta va avea loc atunci cînd Domnul va veni fie prin înviere, pentru credincioşii trecuţi prin moarte, fie prin schimbare, pentru cei care vor fi încă în viaţă.

Această înviere nu este o vindecare trecătoare, ci o transformare radicală, care ne va da trupuri slăvite şi nemuritoare (Filipeni 3.21). Duhul lui Dumnezeu lucrează deja în trupurile noas-

tre, dar acestea rămîn muritoare. Ele au nevoie să fie înviate.

Domnul Isus este un Duh dătător de viaţă, El este Dătătorul Vieţii. Noi eram morţi din punct de vedere spiritual, dar El ne-a dat propria Sa viaţă, nouă care sîntem acum de o fiinţă cu El. La fel, El va învia trupurile noastre, ca să fie îmbrăcate în nemurire şi să-I poarte chipul. Noi suspinăm după această clipă, pentru că în trupurile noastre muritoare viaţa divină nu se poate manifesta din plin. Şi dorim fierbinte ca toată fiinţa noastră să fie „înghiţită de viaţă" (2 Corinteni 5.2-4).

Cînd aceasta se va împlini, moartea va fi „înghiţită de biruinţă" (1 Corinteni 15.54). Atunci lucrarea învierii va atinge pentru noi împlinirea finală: vom domni „în viaţă prin acel unul singur, care este Isus Hristos" (Romani 5.17).

CAPITOLUL 9

DARUL DUHULUI SFÎNT

Fără putere, fără nici un fel de energie pentru a face binele, ... aceasta este starea în care păcatul 1-a coborît pe om. Nu numai că el a căzut sub robia păcatului, ceea ce face necesară răscumpărarea, dar este redus la o stare de neputinţă, nefiind în stare nici să-I placă lui Dumnezeu, nici să-L slujească.

Pentru a compensa această absenţă, trebuie să posedăm o altă putere. Ea ne este absolut necesară, atît pentru a ne elibera de paralizia noastră internă, determinată de păcat, cît şi pentru a ne permite să-I slujim Domnului în diversele împrejurări exterioare. Dumnezeu ne-a dat această putere şi, ceea ce este minunat, a trimis pentru aceasta Duhul Său ca să locuiască în noi. Nouă ni s-ar fi părut suficient chiar mai puţin decît atît, dar în dragostea şi înţelepciunea Lui, Dumnezeu

a dorit ca Duhul Sfînt, Persoana divină, să fie energia activă a credinciosului. Domnul înviat, înainte de a Se înălţa la cer, a spus ucenicilor: „veţi primi putere, Duhul Sfînt, peste voi şi-Mi veţi fi martori" (Faptele Apostolilor 1.8). Această înaltă binecuvîntare a fost împlinită zece zile mai tîrziu, în ziua Cincizecimii.

Născut din Duh şi locuit de Duhul

în Ezechiel 36 şi 37 ne sînt prezentate profeţiile privind naşterea din nou şi învierea, care vor fi realizate în rămăşiţa lui Israel pentru a o pregăti pentru împărăţia de o mie de ani. In aceste două capitole este de asemenea vorba despre darul Duhului Sfînt. „Voi pune Duhul Meu în voi şi vă voi face să umblaţi în Legile Mele şi să păziţi poruncile Mele" (Ezechiel 36.27) şi „voi pune Duhul Meu în voi şi veţi trăi" (Ezechiel 37.14). Va rezulta, pentru Israel, o viaţă spirituală, mani-festîndu-se printr-o ascultare activă de voia lui Dumnezeu.

Alte pasaje din Vechiul Testament conţin promisiuni asemănătoare. Astfel, apostolul Petru explica în ziua Cincizecimii că ceea ce se petrecuse era o împlinire a profeţiei lui Ioel. Totuşi darul Duhului Sfînt la Cincizecime comportă o plinătate şi o permanenţă de neînchipuit în Vechiul Testament.
102
Naşterea din nou este produsă prin Duhul Sfînt. Rezultă astfel o fire nouă, care este duh în caracterul ei esenţial. Aceasta însă trebuie să fie distinsă de „locuirea Duhului" în oamenii deja născuţi din nou.
Este de folos să înţelegem că pentru cel credincios, puterea este legată nu de noua sa natură, ci de locuirea efectivă a Persoanei Duhului Sfînt în el. Capitolul 7 din Epistola către Romani expune experienţa unuia care este născut din nou, din moment ce are „omul din lăuntru", acela care găseşte plăcere în Legea lui Dumnezeu (versetul 22). In consecinţă, el cunoaşte ce este bine şi doreşte cu tot dinadinsul să împlinească aceste lucruri, dar se vede incapabil să o facă. Abia în capitolul 8, după ce credinciosul a privit la Isus Hristos, Domnul Său (7.25), citim: „Legea (sau Autoritatea) Duhului de viaţă în Hristos Isus m-a izbăvit de legea (sau autoritatea) păcatului şi a morţii". Puterea care eliberează se găseşte în Hristos şi în Duhul Său. în noi înşine nu avem nici o putere, nici chiar avînd natura divină.
Acest lucru, cu siguranţă adevărat şi important, dă o bună mărturie despre Domnul Isus înviat. în Luca 24.49 şi Faptele Apostolilor 1.8, Domnul le spune lămurit ucenicilor că trebuie să aştepte pentru a fi îmbrăcaţi cu putere înainte de a-I fi martori. Totuşi, ei îl urmaseră timp de trei ani şi lucrarea Duhului avusese loc în ei. Mai mult,
103
ei primiseră o învăţătură excepţională din însăşi gura Domnului. Cu toate acestea, toate privilegiile prezentate nu le dădeau o putere suficientă. Cu toată rîvna lor pentru mărturie, ei erau fără eficacitate, pînă cînd le-a fost dat Duhul Sfînt. Din acel moment, gurile lor s-au deschis şi încă cu ce rezultate remarcabile!

Umpluţi de Duhul

în ziua Cincizecimii, ucenicii n-au primit numai Duhul Sfînt care să rămînă în ei, ci „ei au fost toţi umpluţi cu Duhul Sfînt" (Faptele Apostolilor 2.4). Cînd un credincios este umplut cu Duhul, firea pămîntească în el devine inactivă şi nimic nu se poate opune puterii Sale. Vedem aceasta la Ştefan, care era umplut de credinţă şi de Duhul Sfînt, „plin de har şi de putere". Vrăjmaşii lui nu se puteau opune înţelepciunii şi Duhului prin care vorbea el (Faptele Apostolilor 6.5,8,10 şi 7.55). Incapabili de a-i rezista, aceştia recurg la violenţă.
A fi plin de Duhul nu este o stare permanentă, ca aceea de a fi locuit de El. în adevăr, Petru a fost cel puţin de două ori umplut de Duhul Sfînt (Faptele Apostolilor 4.8,31). Totuşi, cei credincioşi sînt îndemnaţi „să fie plini de Duh" (Filipeni 5.18). Aici poate părea curios cum o astfel de condiţie poate fi în contrast cu aceea de
104
a fi îmbătaţi de vin. Vinul are influenţă asupra comportamentului; cel care abuzează este agitat şi nu se mai stăpîneşte. Acţiunea Duhului n-are nimic de-a face cu o astfel de influenţă. Acela care este umplut de Duhul îşi controlează acţiunile, fiind dirijat într-un mod potrivit şi, mai mult, într-un mod divin. în adevăr, în acest text, ca şi în alte părţi din Epistola către Efesem, ceea ce este foarte rău este pus în opoziţie cu ceea ce este foarte bun.
Cînd omul este umplut de Duhul, orice acţiune a cărnii sau a firii pămînteşti este exclusă. Toate lucrurile care ocupă gîndurile, timpul şi energia noastră, limitează puterea Duhului. Sînt rele nu numai lucrurile evidente, ci şi toate cele profane şi fără folos. De aici vine îndemnul, „nu întristaţi pe Duhul Sfînt al lui Dumnezeu" (Efe-seni 4.30). Cînd îl întristăm, El continuă să rămînă în noi, din moment ce se spune că am fost pecetluiţi cu Duhul Sfînt pentru ziua răscumpărării, dar bucuria şi puterea spirituală sînt pierdute. Iar noi simţim cu tristeţe această stare, pînă în ziua cînd ceea ce a întristat Duhul va fi judecat şi dat deoparte. Pot fi minciuna, mînia, cuvintele urîte, amărăciunea, injuriile (Efeseni 4.25-31). Toate aceste lucruri sînt opuse Duhului, fie în domeniul individual, fie în cel colectiv.
105

Umblarea prin Duhul

Cum putem cunoaşte puterea biruitoare a Duhului în vieţile noastre? Epistola către Galateni furnizează răspunsul rezumat în acest îndemn, „umblaţi călăuziţi de Duhul" (Galateni 5.16). După ce am crezut în Evanghelie, Dumnezeu ne-a dat Duhul Său, ne-a pecetluit, arătînd astfel că noi sîntem proprietatea Sa. în urma acestor lucruri noi trebuie să umblăm prin Duhul. într-o manieră practică, el trebuie să fie sursa şi energia vieţii noastre. Umblarea este o expresie figurativă a activităţilor noastre. Gînduri, cuvinte şi lucrări, totul trebuie să fie supus controlului Duhului şi astfel nu vom împlini dorinţele firii pământeşti, care vor fi anulate prin puterea Duhului.
într-un mod imaginativ, putem spune că vieţile noastre sînt făcute din semănături şi secerături. în fiecare zi noi ieşim cu două coşuri cu seminţe diferite. Putem pune mîna în coşul firii pămînteşti, să semănăm pentru firea pămînteas-că, sau să punem mîna în coşul Duhului şi să semănăm pentru Duhul. Putem ceda în faţa lucrurilor care satisfac firea pămîntească sau să ne ocupăm de lucrurile Duhului şi să răspîndim astfel seminţe rodnice pentru slava lui Dumnezeu (Galateni 6.7-9). în mod practic, noi umblăm prin Duhul cînd sîntem preocupaţi cu Domnul şi ne hrănim cu El.
106
Căderile grave nu sînt singurele care ne lipsesc de puterea Duhului. Adesea este suficientă şi o lipsă de concentrare în lucrurile lui Dumnezeu. Duhul ia din ce este al lui Hristos şi ne aduce nouă; dar El poate fi întristat de lenea noastră spirituală. Dacă mergeţi şi duceţi unui prieten ştiri importante, iar el vă întrerupe fără încetare pentru a vorbi sau pentru a spune banalităţi, veţi înceta vorbirea întristat şi decepţionat. în acelaşi fel, Duhul este sensibil la tot ceea ce atinge slava lui Hristos. Neatenţia îl întristează la fel ca şi un păcat manifestat în viaţă. Să-I cerem lui Dumnezeu să ne arate pînă la ce punct lipsa noastră de putere spirituală vine din această cauză.

Duhul, putere în slujire

Apostolul Pavel este un exemplu pentru cei credincioşi. Să privim deci rezultatele acţiunii Duhului în lucrarea sa de slujire pe o perioadă de aproximativ 25 de ani, cît timp el a evanghelizat diferite popoare, care locuiau pe teritorii imense. O astfel de lucrare nu putea fi realizată fără energia dată de Duhul Sfînt al lui Dumnezeu. Predicile lui erau marcate de simplitate (1 Corin-teni 2.1-5), toate ornamentele elocvenţei umane fiind puse deoparte, pentru ca faptul central al crucii să apară cu claritate. Cuvintele sale erau duh şi putere. Astfel, persoanele întoarse la Dum-
107
nezeu prin predicarea lui aveau o credinţă care nu se baza pe „înţelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu". In el însuşi nu era decît „un vas de lut", prin care însă strălucea „cunoştinţa slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Hristos" (2 Corinteni 4.6-7). Prin Duhul, slujba avea un caracter dătător de viaţă (2 Corinteni 3.6). In asprele lui lupte pentru Evanghelie, lacrimile pe care le vărsa erau lacrimi spirituale. El răsturna puterile satanice înrădăcinate în oameni sub forma gîndurilor de mîndrie şi a raţionamentelor opuse lui Dumnezeu. Credincioşii care se năşteau în urma acestei lucrări erau „epistola lui Hristos, scrisă ... cu Duhul Dumnezeului Celui viu" (2 Corinteni 3.3). Evanghelia nu venise la ei numai „cu cuvinte, ci cu putere, cu Duhul Sfînt şi cu o mare îndrăzneală" (1 Tesaloniceni 1.5). Duhul Sfînt este „un duh de putere, de dragoste şi de înţelepciune", astfel ca cel credincios să-L poată sluji pe Domnul „luînd parte la suferinţele Evangheliei, prin puterea lui Dumnezeu" şi să poată păstra un sfînt echilibru în activitatea sa (2 Timotei 1.7-8 şi 14). Pentru slujitorul lui Hristos, Duhul Sfînt este în acelaşi timp sursă de putere şi de credincioşie.
108

Duhul, putere de unire

în ziua Cincizecimii, Duhul Sfînt a venit în Biserică, cea care a devenit astfel „un lăcaş al lui Dumnezeu, prin Duhul" (Efeseni 2.22). în acelaşi timp, Duhul Sfînt locuieşte în fiecare credincios (2 Timotei 1.14 şi 1 Corinteni 6.19). Aceste două locuiri, foarte apropiate în fapt, trebuie să fie totuşi distincte una de alta. Binecuvântările pe care le-am văzut pînă acum rezultă din locuirea Duhului Sfînt în cel credincios. Ele sînt foarte scumpe; totuşi cele legate de locuirea Sa în Adunare conduc pe un teren mai înalt, anume acela al trupului lui Hristos, al

unităţii celor credincioşi cu Hristos şi între ei.
Duhul este o putere de unitate: „noi am fost toţi botezaţi de un singur Duh şi toţi am fost adăpaţi pentru unitatea unui singur Duh" (1 Corinteni 12.13; 2 Corinteni 1.21-22).
Duhul permite funcţionarea armonioasă a trupului lui Hristos (1 Corinteni 12.11). în mod fericit, El este acela care aduce o dulce stare de comuniune printre cei sfinţi (Filipeni 2.1) şi care creează între ei o iubire puternică, sursa oricărei slujiri (2 Timotei 1.7). După expunerea acestor frumoase rezultate ale acestei iubiri manifestate între credincioşi, apostolul Pavel spune: „mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său nespus de mare" (2 Corinteni 9.14-15). De bună
109
seamă, iubirea Domnului Isus nu poate fi exprimata, dar de asemenea dăruirea Duhului Sfînt pentru fiecare credincios, ca şi pentru Biserică este un „har nespus de mare al lui Dumnezeu" care se odihneşte peste noi.
110
CAPITOLUL 10

NOUA CREAŢIE

„După făgăduinţa Sa, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou" (2 Petru 3.13). Nădejdea supremă a tuturor celor răscumpăraţi, noua creaţie, este ultimul punct spre care ne conduce Evanghelia. Ea va fi în curînd stabilită în slavă, dar noi avem privilegiul de a face deja parte din această nouă creaţie.
Dumnezeu introduce noua creaţie, pentru că ea răspunde propriei Sale naturi sau firi. Noi avem nevoie să fim iertaţi, îndreptăţiţi, restauraţi în raport cu toate stricăciunile aduse de păcat, dar cu greu am putea spune că avem nevoie să fim „zidiţi în Isus Hristos" (Efeseni 2.10). Acest eveniment minunat se insera în planul lui Dumnezeu şi are rostul de a satisface inima Sa.
111

„Iată, am creat Ierusalimul ca să fie o pricină de veselie, iar poporul său o pricină de bucurie"

Ca şi în cazul altor aspecte din Evanghelie, descoperim cîteva sclipiri din noua creaţie şi în Vechiul Testament. Profeţiile anunţă acest adevăr, care nu este complet descoperit decît în Noul Testament. Astfel citim: „Iată, am creat ceruri noi şi un pământ nou" (Isaia 65.17; Isaia 65.18; 66.22). Examinînd contextul, vedem totuşi că acest text de-abia a atins superficial viziunile din Apocalipsa 21.1-5. Profetul vorbeşte mai ales despre slava Ierusalimului şi despre noile condiţii care vor fi acolo în perioada împărăţiei milenare, perioadă în care moartea va fi încă posibilă, în timp ce Apocalipsa descrie scenele stării veşnice, cînd moartea va fi dispărut pentru totdeauna. în Vechiul Testament, prima creaţie este prezentată dintr-un punct de vedere limitat, raportat la pământ, ceea ce se potrivea acelei perioade care privea, în cîrmuirea lui Dumnezeu, în primul rînd lucrurile materiale.

„Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă"

Prima menţiune în Noul Testament despre noua creaţie este categorică. Fiecare dintre cei ce
112
sînt „în Hristos" este o nouă creaţie (2 Corinteni 5.17). Nu o nouă creatură, ci o nouă creaţie. Modul în care scrie apostolul este foarte energic. El omite complet verbul şi spune cu bucurie: „aşa că, dacă cineva este în Hristos, nouă creaţie!" * Iată deci ce implică poziţia noastră în Hristos.
Epistola către Romani prezintă lămurit poziţia credinciosului, în Hristos Isus, aşezat deasupra oricărei condamnări. Totuşi, noi nu putem înţelege cu adevărat această poziţie, fără să vorbim despre noua creaţie. Noi sîntem în El, pentru că noi sîntem zidiţi în El. „Noi sîntem lucrarea Sa, fiind zidiţi în Hristos Isus" (Efeseni 2.10). Vechea creaţie era lucrarea lui Dumnezeu. Ea a fost creată prin Fiul, dar nu creată în El. Acolo, păcatul a putut intra, dar el nu va putea intra niciodată în noua creaţie, pentru că aceasta este din Hristos, din care îşi primeşte şi viaţa şi fiinţa.
Sfîrşitul capitolului 5 din 2 Corinteni arată că există un raport strîns între împăcare şi noua

creaţie (Efeseni 2.15-16). împăcarea constă în a aduce toate lucrurile în armonie cu Dumnezeu. Aceasta nu este posibilă decît printr-o nouă creaţie care să ia totul din Dumnezeu, o creaţie în Hristos. Aceasta poate să fie stabilită doar pe o

Se face referire la textele greceşti conform adnotaţiilor din traducerea franceză Darby

bază dreaptă, după ce a fost judecat păcatul care a marcat vechea creaţie. Noua creaţie, ca şi împăcarea, îşi au sursa în dragostea lui Dumnezeu şi se bazează pe dreptatea Sa.
Dacă împăcarea este lucrarea lui Hristos pentru noi, noua creaţie este lucrarea lui Dumnezeu în noi, aşa cum arată cele două capitole din 2 Corinteni 5 şi Efeseni 2. Noi eram toţi într-o stare de moarte spirituală; este aceeaşi constatare şi în 2 Corinteni 5.14 şi în Efeseni 2.1. Dumnezeu ne-a dat o viaţă nouă şi ne-a zidit în Hristos; aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în noi, „noi sîntem lucrarea Lui". Noua creaţie are ca bază învierea lui Hristos. Dumnezeu lucrează în mod minunat în cei credincioşi, care vor fi o mărturie veşnică a dreptăţii Sale (2 Corinteni 5.21) şi ale „nemărginitelor bogăţii ale harului Său" (Epistola către Efeseni 2.7).

„Iată, toate lucrurile s-au făcut noi"

Noua creaţie nu este o modificare sau o „cîrpire" a celei vechi. Lucrurile vechi dispar şi fac loc celor noi care sînt în întregime din Dumnezeu. Acest lucru este adevărat chiar pentru Hristos. El S-a coborît odată în împrejurările vechii creaţii, fiind printre noi „în trup". După ce a trăit o viaţă perfect sfîntă, El a murit sub sentinţa care lovea vechea creaţie, „Cel neprihănit pentru cei nele-

giuiţi". Apoi El a pus temelia noii creaţii în El însuşi înviat dintre cei morţi. El ia astfel un caracter nou şi ceresc.
Pentru noi, de asemenea, toate lucrurile s-au făcut noi. Am primit în primul rînd o viaţă de o natură diferită. Viaţa omului firesc este bazată pe egoism, el trăind pentru el însuşi. în mod esenţial, viaţa noastră de credincioşi are ca centru pe Hristos: „noi nu mai trăim pentru noi, ci pentru El, fiind constrînşi de dragostea Lui" (2 Corinteni
5.14-15).
Apoi, această viaţă nouă conduce la relaţii noi. Pentru a înţelege aceasta, să facem o comparaţie între felurile în care sînt prezentaţi ucenicii în Evanghelii şi în Faptele Apostolilor. Intre aceste două momente, Domnul a suflat peste ei Duhul Sfînt, lucrare care ţine de noua creaţie (Ioan 20.22), iar Duhul a venit El singur în Biserică, în Evanghelii, ucenicii îl cunosc pe Domnul „în trup"; în Faptele Apostolilor ei îl cunosc „în duh". Desigur, s-a produs o schimbare în condiţia Domnului, dar în primul rînd trebuie să vedem schimbarea din condiţia ucenicilor. în adevăr, apostolul spune: „nu mai cunoaştem pe nimeni în felul lumii" (2 Corinteni 5.16). Totuşi, relaţiile lor obişnuite nu s-au schimbat, ci unica schimbare era în ei înşişi. Din faptul că sîntem o nouă creaţie în Hristos, noi ne cunoaştem pe noi înşine şi pe ceilalţi într-un fel cu totul nou. Altfel spus,

noi îi privim pe toţi oamenii cu ochii noii creaţii.

„Omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu"

Noi sîntem „zidiţi în Hristos, pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele" (Efeseni 2.10). Este aspectul practic al noii creaţii. Fiind zidiţi în Hristos Isus, noi putem împlini faptele bune, după Dumnezeu. Aceste fapte bune au fost împlinite în cea mai mare măsură de Domnul Isus, dar şi noi putem să le împlinim. Pentru noi le-a pregătit

Dumnezeu mai dinainte. Rămînînd în dependenţă, noi trebuie să umblăm în aceste fapte bune, adică să ne lăsăm călăuziţi spre ele şi să le împlinim prin credinţă.
După ce am lepădat omul cel vechi, am fost înnoiţi şi am fost „îmbrăcaţi în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu" (Efeseni 4.21,24; Co-loseni 3.10). Aceste lucrări s-au împlinit în noi odată pentru totdeauna. înainte de aceasta, aparţineam felului omului vechi şi împărtăşeam cu el caracterele pervertite. Acum ţinem de omul cel nou, împărtăşind caracterele acestuia, marcate de sfinţenie, de dreptate, de adevăr.
Omul cel nou face parte din prima creaţie, el este „făcut după chipul lui Dumnezeu". Cu toate că ni se cere să-1 îmbrăcăm, aceasta nu priveşte
116

numai aspectul exterior al lucrurilor, ci profunzimea fiinţei noastre, mai cu seamă duhul nostru de înţelegere. îmbrăcaţi cu aceste caractere, ale noii creaţii, noi trebuie să ne comportăm într-un mod corespunzător. Sînt anumite lucruri pe care trebuie să le lepădăm deplin: mînia, vrăjmăşia, cuvintele nepotrivite. Sînt alte lucruri pe care trebuie să le cultivăm: bunătatea, smerenia, blîn-deţea şi, mai presus de toate, „dragostea, care este legătura desăvîrşirii" (Coloseni 3.14).

„Nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, ... ci o făptură nouă"

Epistola către Galateni insistă asupra poziţiei celor credincioşi, arătînd unitatea lor în Hristos: „voi sînteţi una în Hristos Isus"; nici „tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sînt nimic, ci o nouă creaţie" (Galateni 3.28; 6.15). Rînduielile Legii sînt astăzi puse deoparte, pentru că ele se referă la omul firesc, care orice-ar face, nu-I poate face plăcere lui Dumnezeu. De asemenea dispar diferenţele de origine dintre credincioşi, pentru că, fiind zidiţi în Hristos, ei ţin toţi de El. El este „începutul, întîiul născut dintre cei morţi" (Coloseni 1.18). Hristos a intrat în cer cu un trup slăvit. Acum noi sîntem înviaţi în El; participînd cu El la viaţa Lui, noi sîntem „toţi dintr-Unul" (Evrei 2.11).
117
Biserica este ea însăşi un rezultat al noii creaţii. Prin Evanghelie, Hristos cheamă pe iudei şi pe oamenii dintre neamuri şi zideşte „pe cei doi în El însuşi, pentru a fi un singur om nou" (Efeseni 2.15). Biserica este trupul lui Hristos; în ea, El este exprimat în mod trupesc. De aceea noi putem vorbi despre credincioşi, în mod individual, ca şi despre Biserică, în întregime, ca fiind o nouă creaţie în Hristos Isus.

„Un cer nou şi un pămînt nou"

împlinirea finală a noii creaţii nu va avea loc decît în starea veşnică (Apocalipsa 21.1-8). A-tunci nu va mai fi „nici tînguire, nici ţipăt, nici durere". Păcatul, suferinţa şi moartea vor fi străine noii creaţii. Tot ce este rău se va găsi sub judecata lui Dumnezeu în locul rînduit, definitiv separat şi îndepărtat de cei răscumpăraţi.
Pe pămîntul actual, popoarele nu există decît ca rezultat al împrăştierii oamenilor din Babei, prin judecata lui Dumnezeu. Dar această situaţie va dispărea şi Dumnezeu îşi va împlini scopul Său primordial: El va locui cu oamenii. El va locui acolo ca Dumnezeul lor, într-o sfîntă libertate, pentru că va fi un loc în care va locui deplin şi libertatea (2 Petru 3.13). în timpul mileniului, dreptatea nu va locui cu oamenii, ea va domni numai atîta timp cît supremaţia nu-i va fi contes-
118
tată. După ultima confruntare de la sfîrşitul mileniului (Apocalipsa 20.8-10), ea va locui într-o odihnă care nu va mai fi tulburată.
Astfel, pe pămîntul cel nou nu vor mai fi popoare diferite. Va fi totuşi o diferenţă între oamenii din ceruri şi cei care sînt pe pămînt. Biserica va păstra totdeauna un loc de binecuvîn-tare deosebită. Reprezentată prin Sfînta Cetate, Noul Ierusalim, ea este văzută coborînd din cer, de la Dumnezeu. Cerească în origine, ea este cea care stabileşte o relaţie între cer şi pămînt. Ea va fi „cortul lui Dumnezeu"; în ea, „Dumnezeu va locui cu oamenii".
Prima creaţie nu este decît pentru un timp limitat. Noua creaţie este permanentă, veşnică, aşa cum este Hristos, purtînd caracterele Lui în toate privinţele, pentru că El este sursa ei. Din punct de vedere moral, ea este „după chipul lui Dumnezeu"; toate lucrurile sînt noi şi, mai

mult, „toate sînt de la Dumnezeu" (2 Corinteni 5.18). Chiar şi lucrurile neînsufleţite vor fi de o perfecţiune divină. Totul va fi veşnic şi nealterabil. Atunci vom purta „chipul Celui ceresc" (1 Corinteni 15.49). Va fi un lucru minunat: toată fiinţa noastră va fi făcută asemeni celei a Domnului. Nimic nu va mai putea să tulbure fericirea celor răscumpăraţi, toţi vrăjmaşii vor fi fost învinşi şi totul va fi într-o armonie perfectă. Dumnezeu va fi „totul în toţi" (1 Corinteni 15.28).
119

întrebare

Cînd vorbim despre noua creaţie, putem da termenului de „creat" sau „zidit" acelaşi sens literal cu cel pe care-1 atribuim creaţiei din Geneza capitolul 1?
Noi credem că trebuie să dăm acelaşi sens cuvîntului „creat" pentru cele două creaţii. Dificultatea de a înţelege aceasta provine din faptul că lucrarea lui Dumnezeu în noua creaţie n-a atins pînă în prezent niciunul din lucrurile materiale care ne înconjoară.
Acum, lucrarea noii creaţii este spirituală: noi sîntem înnoiţi în duhul minţii noastre. Trupurile noastre nu intră încă sub această incidenţă. Probabil tocmai de aceea Scriptura vorbeşte de „înnoirea în duhul minţii" (Efeseni 4.23), pentru că duhul minţii nu poate fi în mod complet disociat de creier, care face parte din trupul nostru. Cînd vom fi în trupuri slăvite şi vom locui în locurile cereşti şi pe pămîntul cel nou, vom vedea că în afară de „creaţie", nici un termen nu va putea explica ceea ce va fi atunci. Astăzi beneficiem de aceste lucruri doar în duhul nostru. Oricum, Dumnezeu este Cel care vorbeşte despre aceste lucruri şi noi îl credem, pentru a fi fericiţi.
120

CONCLUZIE

Ajunşi la sfîrşitul studiului nostru cu privire la diferite aspecte ale mîntuirii, putem înţelege mai bine de ce Cuvîntul lui Dumnezeu vorbeşte despre „o mîntuire aşa de mare".
„O mîntuire aşa de mare" este în primul rînd necesară pentru a răspunde stării de pierzare şi păcat în care am ajuns. Vinovaţi, condamnaţi, robi, pierduţi, în stare de stricăciune, căzuţi, morţi înaintea lui Dumnezeu, fără putere, aparţinînd unei creaţii întinate şi limitate în timp, sînt tot atîtea aspecte de stricăciune cauzate de păcat. Dar Dumnezeu răspunde prin „mila Sa cea mare" şi prin „bogăţiile harului Său" (1 Petru 1.3, Efeseni 1.7 şi 2.7).'
„O mîntuire aşa de mare", pentru că se
121
bazează pe o lucrare divină realizată pentru noi şi care se împlineşte printr-o lucrare divină în noi. Domnul a împlinit o lucrare desăvîrşită, unică, independentă de om, dar în favoarea celor care cred. Această lucrare de la cruce ne conferă o poziţie binecuvântată înaintea lui Dumnezeu. El ne vede în Hristos iertaţi, îndreptăţiţi, răscumpăraţi, împăcaţi şi sfinţiţi. Apoi este necesară o operaţie interioară, divină, în fiecare dintre noi, astfel încît condiţia noastră morală şi conduita să ne fie de asemeni transformate. în felul acesta, noi devenim liberi, înnoiţi în gîndurile noastre şi practic separaţi de rău. Noi sîntem posesori ai naturii divine, ai vieţii lui Hristos şi a Duhului Sfînt şi facem parte din noua creaţie.
„O mîntuire aşa de mare", pentru că priveşte toate etapele vieţii noastre, trecutul, prezentul şi viitorul. La întoarcerea noastră la Dumnezeu, noi am fost mîntuiţi odată pentru totdeauna; este un fapt trecut cu consecinţe veşnice. Totuşi, în fiecare zi sîntem ameninţaţi de pericole, iar Domnul ne acordă o mîntuire prezentă, de zi cu zi, pentru a ne izbăvi de rău şi a ne face să ne bucurăm de părtăşia cu El. în sfîrşit, noi aşteptăm o mîntuire viitoare. Lucrarea de mîntuire nu se termină decît atunci cînd vom fi ajuns în slavă. Va fi răscumpărarea finală, care va cuprinde toată fiinţa noastră, împăcarea va avea atunci un efect deplin şi
122
noua creaţie se va întinde fără limite.
„O mîntuire aşa de mare", pentru că binecuvântărilor individuale, - subiect al acestei broşuri - Domnul le adaugă bogate binecuvîntări colective. Noi sîntem mîntuiţi unul cîte unul, dar sîntem binecuvîntaţi toţi împreună, fiind uniţi cu Hristos ca să formăm Adunarea, trupul lui Hristos, Mireasa, o împărăţie de preoţi, o familie care va fi în curînd adunată în casa Tatălui.
„O mîntuire aşa de mare", pentru că - şi acesta este motivul suprem - îşi are izvorul în infinita

dragoste a lui Dumnezeu. Ce lucrare slăvită a fost împlinită pentru mîntuirea noastră! Dumnezeu trimite pe Unicul Său Fiu pentru a fi Mîntuitorul lumii. Fiul îşi dă viaţa pentru oameni ca o jertfă pentru Dumnezeu. Tatăl este slăvit; El îl învia, Ii dă slava şi îl aşează ca Mare Preot pentru noi. Duhul harului (Evrei 10.29) vine pentru a forma Biserica, locuieşte în ea şi descoperă aspectele slavei Fiului. Astfel, adevărata măreţie a mântuirii noastre rezultă din lucrarea divină pe care a împlinit-o. Ce izvor ar fi putut fi mai înalt decît dragostea lui Dumnezeu? Ce mijloc mai profund, decît jertfa lui Hristos? Ce autor mai mare, decît Fiul Preaiubit al Tatălui, minunatul nostru Mîntuitor?

CUPRINS

Introducere.....3
Capitolul 1: Iertarea.....5
Capitolul 2: îndreptăţirea.....19
Capitolul 3: Răscumpărarea.....27
Capitolul 4: împăcarea.....41
Capitolul 5: Mîntuirea.....51
Capitolul 6: Sfinţirea.....65
Capitolul 7: Naşterea din nou.....*77*
Capitolul 8: învierea.....91
Capitolul 9: Darul Duhului Sfînt.....**101**
Capitolul 10: Noua creaţie.....**111**
Concluzie.....**121**